Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 40/94
af 20. december 1993
om EF-varemærker

(EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende nr.	side	dato
►**M1**	Rådets forordning (EF) nr. 3288/94 af 22. december 1994	L 349	83	31.12.1994
►**M2**	Rådets forordning (EF) nr. 807/2003 af 14. april 2003	L 122	36	16.5.2003
►**M3**	Rådets forordning (EF) Nr. 1653/2003 af 18. juni 2003	L 245	36	29.9.2003

▼B

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 40/94
af 20. december 1993
om EF-varemærker

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

En harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet som helhed og en varig og afbalanceret ekspansion bør fremmes gennem virkeliggørelse af et funktionsdygtigt indre marked, der byder på betingelser svarende til dem, som findes på et nationalt marked; gennemførelsen af et sådant marked og styrkelsen af dets enhed indebærer ikke blot fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for varer og for den frie udveksling af tjenesteydelser samt gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen ikke fordrejes, men også at der indføres en retstilstand, som gør det muligt for virksomhederne allerede fra starten at tilpasse deres fabrikation og distribution af varer eller deres tjenesteydelser til Fællesskabets dimensioner. Blandt de juridiske instrumenter, som virksomhederne bør råde over med henblik herpå, er varemærker, som gør det muligt for dem at identificere deres varer eller tjenesteydelser på samme måde i hele Fællesskabet, uden hensyn til grænser, særlig velegnede;

en indsats fra Fællesskabets side forekommer påkrævet for at virkeliggøre ovennævnte mål. Denne indsats består i indførelsen af en fællesskabsordning for varemærker, som giver virksomhederne ret til efter én og samme fremgangsmåde at opnå EF-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele Fællesskabets område. Det hermed udtrykte princip om EF-varemærkets enhedskarakter gælder, medmindre andet fastsættes i denne forordning;

en indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger kan ikke fjerne den hindring, at de rettigheder, som medlemsstaternes lovgivning tildeler mærkeindehavere, er territorialt afgrænsede. For at virksomhederne kan udøve økonomisk aktivitet på hele det fælles marked uden hindringer, må der indføres varemærker, som er undergivet ensartede fællesskabsregler, der gælder umiddelbart i alle medlemsstater;

da traktaten ikke indeholder nogen særlig hjemmel for indførelse af et sådant juridisk instrument, bør traktatens artikel 235 anvendes;

Fællesskabets varemærkeregler træder imidlertid ikke i stedet for medlemsstaternes lovgivning om varemærker; det forekommer ikke rimeligt at pålægge virksomhederne at registrere deres varemærker som EF-varemærker, idet de nationale varemærker stadig er nødvendige af hensyn til virksomheder, som ikke ønsker at beskytte deres varemærker på fællesskabsplan;

retten til EF-varemærket kan kun stiftes ved registrering, og en sådan registrering nægtes navnlig, hvis varemærket mangler fornødent særpræg, hvis det er ulovligt, eller hvis ældre rettigheder er til hinder derfor;

([1]) EFT nr. C 351 af 31. 12. 1980, s. 1, og
EFT nr. C 230 af 31. 8. 1984, s. 1.
([2]) EFT nr. C 307 af 14. 11. 1983, s. 46, og
EFT nr. C 280 af 28. 10. 1991, s. 153.
([3]) EFT nr. C 310 af 30. 11. 1981, s. 22.

▼B

den af EF-varemærket ydede beskyttelse, der navnlig har til formål at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse, er uindskrænket i tilfælde af identitet mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser; beskyttelsen gælder også i tilfælde af lighed mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser; begrebet lighed bør fortolkes i forhold til risikoen for forveksling; en specifik betingelse for beskyttelsen er, at der er risiko for forveksling; og bedømmelsen heraf afhænger af en lang række faktorer, herunder navnlig hvor kendt varemærket er på markedet, om der kan skabes en forbindelse med det benyttede eller registrerede tegn, samt hvor stor ligheden er mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser;

det følger af princippet om fri bevægelighed for varer, at indehaveren af et EF-varemærke ikke kan forbyde tredjemand at anvende det for varer, som er markedsført i Fællesskabet under dette mærke enten af ham selv eller med hans samtykke, medmindre mærkets indehaver har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne;

det er kun berettiget at beskytte EF-varemærkerne og at beskytte ældre registrerede mærker mod EF-varemærker, i det omfang de pågældende mærker rent faktisk bruges;

EF-varemærket skal kunne gøres til genstand for særskilt ejendomsret uafhængigt af den virksomhed, hvis varer eller tjenesteydelser det betegner. Varemærket skal kunne overdrages, forudsat at offentligheden ikke vildledes på grund af overdragelsen. Desuden skal det kunne pantsættes til tredjemand og kunne gives i licens;

den materielle varemærkeret, som indføres ved denne forordning, gør det nødvendigt, at der for hvert enkelt varemærkes vedkommende gennemføres administrative foranstaltninger på fællesskabsplan. Det er derfor nødvendigt, under bevarelse af Fællesskabets nuværende institutionelle struktur og ligevægten mellem beføjelserne, at oprette et fagligt uafhængigt kontor for harmonisering i det indre marked (varemærker, mønstre og modeller) med den fornødne juridiske, administrative og finansielle selvstændighed. Hertil er det nødvendigt og hensigtsmæssigt at give det form af et fællesskabsorgan med status som juridisk person, der udøver de handlingsbeføjelser, som er tillagt det i denne forordning, inden for rammerne af fællesskabsretten og uden at indskrænke de beføjelser, der er tillagt Fællesskabets institutioner;

alle, der berøres af Harmoniseringskontorets afgørelser, bør sikres en retsbeskyttelse, som tager hensyn til varemærkerettens særpræg. Med henblik herpå fastsættes det, at afgørelser truffet af Harmoniseringskontorets undersøgere og forskellige afdelinger kan påklages. Såfremt den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, ikke korrigerer denne, skal den fremsende afgørelsen til et af Varemærkemyndighedens appelkamre, som træffer afgørelse. Appelkamrenes afgørelser kan indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol, som har kompetence til at omstøde eller ændre den indklagede afgørelse;

i henhold til Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans [1], ændret ved afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 [2], udøver Retten i første instans de beføjelser, der er tillagt Domstolen i henhold til traktaterne om oprettelse af Fællesskaberne, særlig med hensyn til klager i henhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 2, og de retsakter, der er udstedt til disses gennemførelse, medmindre andet er bestemt i en retsakt om oprettelse af et fællesskabsretligt organ; de beføjelser, der ved denne forordning er tillagt Domstolen til at omstøde eller ændre appelkamrenes afgørelser, udøves derfor i første instans af Retten i henhold til ovennævnte afgørelse;

for at styrke EF-varemærkernes beskyttelse skal medlemsstaterne under hensyn til deres nationale ordninger udpege et så begrænset antal nati-

[1] EFT nr. L 319 af 25. 11. 1988, s. 1, og korrigendum i EFT nr. L 241 af 17. 8. 1989, s. 4.
[2] EFT nr. L 144 af 16. 6. 1993, s. 21.

▼B

onale domstole i første og anden instans som muligt med bemyndigelse til at behandle søgsmål om krænkelse af EF-varemærker og om disses gyldighed;

retsafgørelser vedrørende gyldigheden om krænkelse af EF-varemærker skal have retskraft inden for hele Fællesskabets område, da dette er den eneste måde, hvorpå man kan undgå indbyrdes modstridende afgørelser fra domstolene og Harmoniseringskontoret og krænkelse af EF-varemærkets enhedskarakter. Det er reglerne i Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, der finder anvendelse på alle søgsmål vedrørende EF-varemærker, medmindre denne forordning fraviger de deri angivne regler;

det må undgås, at der afsiges indbyrdes modstridende domme i søgsmål, hvori de samme parter er involveret, og som er anlagt vedrørende de samme forhold, om krænkelse af et EF-varemærke og parallelle nationale varemærker. Når søgsmålene er anlagt i samme medlemsstat, skal midlerne til at nå dette mål derfor søges i de nationale retsplejeregler, som denne forordning ikke anfægter, medens det, når søgsmålene er anlagt i forskellige medlemsstater, synes hensigtsmæssigt med bestemmelser, der bygger på reglerne om litispendens og indbyrdes sammenhængende krav i ovennævnte Bruxelles-konvention;

for at sikre Harmoniseringskontoret fuld autonomi og uafhængighed er det nødvendigt at give den et selvstændigt budget, hvor indtægterne primært hidrører fra provenuet af de gebyrer, som brugerne af ordningen skal erlægge. Fællesskabets budgetprocedure finder imidlertid anvendelse i tilfælde af eventuelle tilskud fra De Europæiske Fællesskabets almindelige budget. Endvidere bør regnskabet revideres af Revisionsretten;

der skal fastsættes foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af forordningen, navnlig vedrørende vedtagelse og ændring af et gebyrregulativ og en gennemførelsesforordning; foranstaltningerne skal fastsættes af Kommissionen bistået at et udvalg af repræsentanter for medlemsstaterne i overensstemmelse med procedurereglerne i artikel 2, procedure III, variant b), i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [1] —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

EF-varemærke

1. Varemærker for varer og tjenesteydelser, der registreres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, benævnes i det følgende EF-varemærker.

2. EF-varemærket har enhedskarakter. Det har samme retsvirkninger overalt inden for Fællesskabet: et varemærke kan kun registreres, overdrages, opgives, erklæres for bortfaldet eller ugyldigt, og brugen deraf kun forbydes med virkning for hele Fællesskabet. Dette princip gælder, medmindre andet fastsættes i denne forordning.

Artikel 2

Harmoniseringskontoret

Der oprettes et kontor for harmonisering i det indre marked (varemærker, mønstre og modeller), i det følgende benævnt »Harmoniseringskontoret«.

[1] EFT nr. L 197 af 18. 7. 1987, s. 33.

▼B

Artikel 3

Handleevne

Som juridiske personer i denne forordning anses selskaber og andre retlige enheder, som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser af enhver art, indgå kontrakter eller foretage andre retshandler og optræde som part i en retssag.

AFSNIT II

REGLER FOR VAREMÆRKER

FØRSTE AFDELING

DEFINITION OG ERHVERVELSE AF EF-VAREMÆRKET

Artikel 4

EF-varemærkets form

Et EF-varemærke kan bestå af alle tegn, der kan gengives grafisk, navnlig ord, herunder personnavne, afbildninger, bogstaver, tal, varens form eller emballage, for så vidt disse tegn er egnede til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.

Artikel 5

Indehavere af EF-varemærker

1. EF-varemærker kan indehaves af fysiske eller juridiske personer, herunder offentlige virksomheder, som er henholdsvis statsborgere eller hjemmehørende:

a) i medlemsstaterne; eller

▼M1

b) i andre stater, der er tilsluttet Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt »Pariserkonventionen«, eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen;

▼B

c) i stater, som ikke er tilsluttet Pariserkonventionen, når de har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed inden for Fællesskabet eller i en stat, som er tilsluttet Pariserkonventionen; eller

▼M1

d) ud over de i litra c) nævnte, i en stat, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, og som i henhold til offentliggjorte undersøgelser indrømmer statsborgere og hjemmehørende virksomheder i alle medlemsstaterne samme beskyttelse med hensyn til varemærker som den, den indrømmer sine egne statsborgere og virksomheder, og som, hvis medlemsstaternes statsborgere og hjemmehørende virksomheder skal føre bevis for varemærkets registrering i hjemlandet, anerkender registrering af EF-varemærker som et sådant bevis.

▼B

2. Ved anvendelsen af stk. 1 ligestilles statsløse personer som defineret i artikel 1 i konventionen om statsløse personers retsstilling, undertegnet i New York den 28. september 1954, og flygtninge som defineret i artikel 1 i konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 og ændret ved protokollen vedrørende flygtninges retsstilling, undertegnet i New York den 31. januar 1967, med statsborgere i den stat, hvor de har deres sædvanlige opholdssted.

3. Statsborgere og hjemmehørende virksomheder i en stat som defineret i stk. 1, litra d), skal føre bevis for, at det varemærke, for hvilket der er indgivet en ansøgning om registrering som EF-varemærke, er

▼B

registreret i hjemlandet, medmindre statsborgere og hjemmehørende virksomheder i medlemsstaterne i henhold til offentliggjorte undersøgelser kan få deres varemærker registreret i det pågældende varemærkes hjemland, uden at det er nødvendigt at føre bevis for forudgående registrering som EF-varemærke eller som nationalt varemærke i en medlemsstat.

Artikel 6

Erhvervelse af EF-varemærke

Et EF-varemærke erhverves ved registrering.

Artikel 7

Absolutte hindringer for registrering

1. Udelukket fra registrering er:

a) tegn, som ikke opfylder betingelserne i artikel 4

b) varemærker, som mangler fornødent særpræg

c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse

d) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsføringsskik er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelserne

e) tegn, som udelukkende består af:

i) en udformning, der følger af varens egen karakter

ii) en udformning af varen, som er nødvendigt for at opnå et teknisk resultat, eller

iii) en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi

f) varemærker, som strider mod den offentlige orden eller sædelighed

g) varemærker, som vil kunne vildlede offentligheden, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse

h) varemærker, som skal afslås i medfør af artikel 6ter i Pariserkonventionen, fordi de ikke er godkendt af de kompetente myndigheder

i) varemærker, som indeholder tegn, emblemer eller våben, ud over de i artikel 6ter i Pariserkonventionen omhandlede, og som er af særlig offentlig interesse, medmindre den kompetente myndighed har givet sin tilladelse til, at de registreres

▼M1

j) varemærker for vin, som indeholder eller består af en geografisk betegnelse til identifikation af vin eller varemærker for spiritus, som indeholder eller består af en geografisk betegnelse til identifikation af spiritus, når der er tale om vin eller spiritus, som ikke har den pågældende oprindelse.

▼B

2. Stk. 1 finder anvendelse, selv om registreringshindringerne kun er til stede i en del af Fællesskabet.

3. Stk. 1, litra b), c) og d), finder ikke anvendelse, hvis mærket som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det søges registreret.

Artikel 8

Relative hindringer for registrering

1. Hvis indehaveren af et ældre varemærke rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering:

▼B

a) såfremt det er identisk med det ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket søges registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre mærke er beskyttet

b) såfremt der i offentlighedens bevidsthed inden for det område, hvor det ældre mærke er beskyttet, er risiko for forveksling, fordi det yngre mærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse med det ældre varemærke.

2. Ved »ældre varemærker« efter stk. 1 forstås:

a) varemærker af følgende kategorier, hvis ansøgningsdato ligger før datoen for EF-varemærkeansøgningen, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse mærker:

i) EF-varemærker

ii) varemærker, som er registreret i en medlemsstat eller, for så vidt angår Belgien, Luxembourg og Nederlandene, hos Benelux-Varemærkemyndigheden

iii) varemærker, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat

b) de under litra a) omhandlede varemærkeansøgninger med forbehold af deres registrering

c) varemærker, som på tidspunktet for ansøgningen om registrering som EF-varemærke eller i givet fald på tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, er vitterlig kendt i en medlemsstat i den i artikel 6b i Pariserkonventionen angivne betydning.

3. Hvis mærkeindehaveren rejser indsigelse, er et varemærke ligeledes udelukket fra registrering, såfremt mærkeindehaverens agent eller repræsentant uden indehaverens samtykke ansøger om registrering af mærket i eget navn, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

4. Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn:

a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EF-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for EF-varemærkeansøgningen

b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke.

5. Hvis indehaveren af et ældre varemærke efter stk. 2 rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, ligeledes udelukket fra registrering, hvis det er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når der, hvis det drejer sig om et ældre EF-varemærke, er tale om et i Fællesskabet velkendt varemærke, og der, hvis det drejer sig om et ældre nationalt varemærke, er tale om et i den pågældende medlemsstat velkendt varemærke, og brugen af det varemærke, der søges registreret, uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

▼B

ANDEN AFDELING

EF-VAREMÆRKETS RETSVIRKNINGER

Artikel 9

Rettigheder knyttet til EF-varemærket

1. EF-varemærket giver indehaveren en eneret. Indehaveren kan forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af:

a) et tegn, der er identisk med EF-varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, for hvilke EF-varemærket er registreret

b) et tegn, der er identisk med eller ligner EF-varemærket, når de varer eller tjenesteydelser, der er dækket af EF-varemærket, er af samme eller lignende art som dem, der er dækket af det pågældende tegn, og der som følge heraf er risiko for forveksling i offentlighedens bevidsthed; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og mærket

c) et tegn, der er identisk med eller ligner EF-varemærket, for varer eller tjenesteydelse af anden art end dem, for hvilke EF-varemærket er registreret, når EF-varemærket er velkendt inden for Fællesskabet, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af EF-varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

2. Såfremt betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan bl.a. forbydes:

a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage

b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn

c) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn

d) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.

3. De til EF-varemærket knyttede rettigheder gælder først over for tredjemand, når varemærkets registrering er offentliggjort. Der kan dog kræves rimelig erstatning for handlinger, som er foretaget efter bekendtgørelsen af en EF-varemærkeansøgning, og som efter offentliggørelsen af registreringen af EF-varemærket ville være forbudt i kraft af denne offentliggørelse. Den ret, for hvilken sagen indbringes, kan ikke træffe afgørelse i sagen, før registreringen er offentliggjort.

Artikel 10

Gengivelse af EF-varemærket i ordbøger

Såfremt gengivelsen af et EF-varemærke i et leksikon, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk giver det indtryk, at det er fællesnavnet på de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af EF-varemærket sørge for, at gengivelsen af EF-varemærket senest i den næste udgave af værket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Artikel 11

Forbud mod brug af et EF-varemærke, der er registreret i en agents eller repræsentants navn

Er et EF-varemærke registreret for en agent eller repræsentant for den, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har denne ret til at modsætte sig, at hans agent eller repræsentant gør brug af hans mærke, hvis han ikke har givet samtykke til en sådan brug, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

▼B

Artikel 12

Begrænsninger i EF-varemærkets retsvirkninger

De til EF-varemærkets (SIC! EF-varemærket knyttede) rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af:

a) sit eget navn eller sin adresse

b) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen

c) varemærket, når dette er nødvendigt for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele

for så vidt dette sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik.

Artikel 13

Konsumption af de rettigheder, der er knyttet til EF-varemærket

1. De til EF-varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde brugen af mærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for Fællesskabet under dette mærke.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Artikel 14

Komplementær anvendelse af nationale retsregler om krænkelse

1. EF-varemærkets retsvirkninger bestemmes alene af denne forordning. I øvrigt er krænkelse af et EF-varemærke underlagt den nationale lovgivning om krænkelse af et nationalt varemærke i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit X.

2. Denne forordning er ikke til hinder for, at der anlægges sag i forbindelse med EF-varemærker på grundlag af medlemsstaternes retsregler om bl.a. civilretligt erstatningsansvar og illoyal konkurrence.

3. Det afgøres efter bestemmelserne i afsnit X, hvilke retsplejeregler der finder anvendelse.

TREDJE AFDELING

BRUG AF EF-VAREMÆRKET

Artikel 15

Brug af EF-varemærket

1. Hvis indehaveren ikke inden fem år regnet fra registreringen har gjort reel brug af EF-varemærket inden for Fællesskabet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet uden afbrydelse i fem år, underkastes mærket de i denne forordning omhandlede sanktioner, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

2. Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til stk. 1:

a) brug af EF-varemærket i en form, der kun ved enkeltheder, som ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det er registreret

b) anbringelse af EF-varemærket på varer eller deres emballage i Fællesskabet udelukkende med eksport for øje.

3. Brug af EF-varemærket med indehaverens samtykke ligestilles med indehaverens brug af mærket.

▼B

FJERDE AFDELING

EF-VAREMÆRKET SOM GENSTAND FOR EJENDOMSRET

Artikel 16

EF-varemærkets ligestilling med et nationalt varemærke

1. Medmindre andet er fastsat i artikel 17 til 24, skal EF-varemærket som genstand for ejendomsret i sin helhed og gældende for hele Fællesskabets område betragtes som et nationalt varemærke, der er registreret i den medlemsstat, hvor indehaveren ifølge EF-varemærkeregistret:

a) havde sit hovedsæde eller sin bopæl på den relevante dato, eller

b) hvis litra a) ikke er opfyldt, havde et forretningssted på den relevante dato.

2. I andre tilfælde end de i stk. 1 nævnte, er den i stk. 1 nævnte medlemsstat den stat, hvor Harmoniseringskontoret har sit hjemsted.

3. Hvis to eller flere personer er indført i EF-varemærkeregistret som fælles indehavere, gælder stk. 1 for den, der er nævnt først; kan stk. 1 ikke anvendes på denne indehaver, gælder bestemmelsen for de efterfølgende fælles indehavere i den rækkefølge, hvori de er nævnt. Kan stk. 1 ikke anvendes på nogen af de fælles indehavere, finder stk. 2 anvendelse.

Artikel 17

Overdragelse

1. Et EF-varemærke kan, uafhængigt af eventuelt overdragelse af en virksomhed, overdrages for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af EF-varemærket, medmindre der i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på overdragelsen, foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis dette klart fremgår af omstændighederne. Denne bestemmelse gælder for en kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed.

3. Overdragelsen af EF-varemærket skal være skriftlig, jf. dog stk. 2, og underskrevet af kontraktparterne, medmindre overdragelsen er en følge af en retsafgørelse; i modsat fald er overdragelsen ugyldig.

4. Såfremt det klart fremgår af dokumenterne om overdragelse, at EF-varemærket som følge af overdragelsen vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til arten, beskaffenheden eller den geografiske oprindelse af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, afslår Harmoniseringskontoret at registrere overdragelsen, medmindre rettighedserhververen går med til at begrænse registreringen af EF-varemærket til kun at omfatte de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ikke er vildledende.

5. Efter anmodning fra en af parterne indføres overdragelsen i registret og offentliggøres.

6. Så længe overdragelsen ikke er indført i registret, kan erhververen ikke gøre de rettigheder gældende, som følger af EF-varemærkets registrering.

7. Skal der i forhold til Harmoniseringskontoret overholdes frister, kan erhververen afgive de fornødne erklæringer over for dette, så snart ansøgning om registrering af overdragelsen er indgivet til Harmoniseringskontoret.

8. Alle meddelelser, som i henhold til artikel 77 skal tilstilles indehaveren af et EF-varemærke, skal tilstilles den, der er registreret som indehaver.

▼B

Artikel 18

Overdragelse af agentvaremærke

Er et EF-varemærke registreret for en agent eller repræsentant for den, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har denne ret til at kræve, at registreringen overdrages til ham, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

Artikel 19

Tingslige rettigheder

1. EF-varemærket kan uafhængigt af virksomheden pantsættes eller gøres til genstand for anden tingslig ret.

2. De i stk. 1 omhandlede rettigheder skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.

Artikel 20

Tvangsfuldbyrdelse

1. EF-varemærket kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse.

2. Enekompetent med hensyn til tvangsfuldbyrdelse af et EF-varemærke er retterne og myndighederne i den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 16.

3. Tvangsfuldbyrdelse skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.

Artikel 21

Konkursbehandling eller lignende

1. Indtil fælles regler for medlemsstaterne træder i kraft på dette område, kan et EF-varemærke alene inddrages i konkursbehandling eller lignende i den medlemsstat, hvor der først blev indledt en sådan behandling, i henhold til den nationale lovgivning eller de konventioner, der finder anvendelse på dette område.

2. Indgår et EF-varemærke i konkursbehandling eller lignende, skal dette indføres i registret og offentliggøres på begæring af den kompetente nationale myndighed.

Artikel 22

Licens

1. Der kan gives licens til udnyttelse af EF-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og for hele Fællesskabet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv eller en ikke-eksklusiv licens.

2. Indehaveren af et EF-varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet til det, gældende over for en licenstager, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til licensens gyldighedsperiode, den af registreringen omfattede udformning, hvori varemærket må anvendes, arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er meddelt, det område, inden for hvilket varemærket må påføres, eller kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præsterede tjenesteydelser.

3. Medmindre andet er fastsat i licensaftalen, kan licenstageren kun anlægge sag om krænkelse af et EF-varemærke, hvis indehaveren af dette har givet sit samtykke hertil. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis mærkeindehaveren ikke selv anlægger sag om krænkelse af varemærket inden for en rimelig frist efter opfordring hertil.

4. Enhver licenstager har ret til at indtræde i den sag om krænkelse, som EF-varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, han selv har lidt.

▼B

5. Meddelelse eller overdragelse af en licens til brug af et EF-varemærke skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.

Artikel 23

Retsvirkning over for tredjemand

1. De i artikel 17, 19 og 22 omhandlede retshandler vedrørende EF-varemærket har først virkning over for tredjemand i alle medlemsstaterne, når de er indført i registret. En sådan retshandel har dog også forud for indførelsen i registret virkning over for tredjemand, som har erhvervet ret til mærket efter tidspunktet for den pågældende retshandel, men som var bekendt med retshandelen på tidspunktet for erhvervelsen af retten.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en person, der erhverver EF-varemærket eller en ret til EF-varemærket ved overdragelse af virksomheden som helhed eller ved en anden generel overtagelse.

3. De i artikel 20 omhandlede retshandlingers virkning over for tredjemand følger retsreglerne i den medlemsstat, der omhandles i artikel 16.

4. Indtil fælles regler for medlemsstaterne vedrørende konkursbehandling træder i kraft, følger en konkursbehandlings eller lignende behandlings virkning over for tredjemand retsreglerne i den medlemsstat, hvor der først blev indledt en sådan behandling i henhold til den nationale lovgivning eller de konventioner, der finder anvendelse på dette område.

Artikel 24

EF-varemærkeansøgningen som genstand for ejendomsret

Artikel 16 til 23 finder tilsvarende anvendelse på EF-varemærkeansøgninger.

AFSNIT III

ANSØGNING OM REGISTRERING AF ET EF-VAREMÆRKE

FØRSTE AFDELING

INDGIVELSE AF ANSØGNINGEN OG KRAVENE TIL DENNE

Artikel 25

Indgivelse af ansøgningen

1. Ansøgningen om registrering af et EF-varemærke indgives efter ansøgerens eget valg:

a) til Harmoniseringskontoret eller

b) til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-landenes Varemærkemyndighed. En på denne måde indgivet ansøgning har samme virkning, som hvis den på samme tidspunkt var indgivet til Harmoniseringskontoret.

2. Indgives ansøgningen til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-landenes Varemærkemyndighed, træffer den pågældende myndighed de nødvendige foranstaltninger for at videresende ansøgningen til Harmoniseringskontoret inden to uger efter indgivelsen. Dette kan pålægge ansøgeren et gebyr, som ikke må overstige de administrative omkostninger ved modtagelse og videresendelse af ansøgningen.

3. De i stk. 2 omhandlede ansøgninger, der når frem til Harmoniseringskontoret senere end en måned efter indgivelsen, anses for tilbagetaget.

4. Ti år efter denne forordnings ikrafttræden udarbejder Kommissionen en rapport om, hvorledes ordningen med indgivelse af

▼B

ansøgninger om registrering af EF-varemærker fungerer, i givet fald med forslag til ændring af ordningen.

Artikel 26

Krav til ansøgningen

1. EF-varemærkeansøgningen skal indeholde:

a) en anmodning om registrering af et EF-varemærke

b) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet

c) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering

d) en gengivelse af mærket.

2. Ved ansøgningen betales et ansøgningsgebyr og i givet fald et eller flere klassegebyrer.

3. Ansøgningen skal opfylde betingelserne i den i artikel 140 nævnte gennemførelsesforordning.

Artikel 27

Ansøgningsdato

Datoen for ansøgning om registrering af et EF-varemærke er den dato, på hvilken ansøgeren har indgivet dokumenter, som indeholder de i artikel 26, stk. 1, omhandlede angivelser, til Harmoniseringskontoret eller til en medlemsstats centrale myndighed eller Benelux-landenes Varemærkemyndighed, hvis ansøgningen indgives til en af disse, forudsat at ansøgningsgebyret indbetales inden en måned efter indgivelsen af nævnte dokumenter.

Artikel 28

Klassifikation

De varer og tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering af EF-varemærker, klassificeres efter den i gennemførelsesforordningen fastsatte klassifikation.

ANDEN AFDELING

PRIORITET

Artikel 29

Ret til prioritet

▼M1

1. Den, der forskriftsmæssigt har ansøgt om registrering af et varemærke i eller for en af de stater, der er tilsluttet Pariserkonventionen eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, eller den, til hvem retten er overgået, nyder inden for en frist på seks måneder regnet fra datoen for indgivelsen af den første ansøgning prioritet med hensyn til at indgive en ansøgning om registrering af et EF-varemærke for samme mærke og for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke dette varemærke søges registreret.

▼B

2. Enhver ansøgning, der ifølge national lovgivning i den stat, hvor ansøgningen er indgivet, eller ifølge bilaterale eller multilaterale overenskomster svarer til en forskriftsmæssig national ansøgning, skal anses for prioritetsbegrundende.

3. Ved forskriftsmæssig national ansøgning skal forstås enhver ansøgning, for hvilken ansøgningsdatoen kan fastslås, uanset det senere udfald af ansøgningen.

4. Som første ansøgning, fra hvis indgivelsesdag prioritetsfristen begynder at løbe, anses også en senere ansøgning, der angår samme mærke og varer eller tjenesteydelser af samme art, og som indgives i

▼B

eller for den samme stat som den, hvor den første ansøgning blev indgivet, forudsat at denne tidligere ansøgning på tidspunktet for den senere ansøgning er tilbagetaget, opgivet eller afslået uden at have været gjort tilgængelig for offentligheden og uden at have affødt rettigheder, som fortsat består, og for så vidt den første ansøgning ikke allerede har tjent som grundlag for påberåbelse af prioritet. Den tidligere ansøgning kan i så fald ikke længere tjene som grundlag for påberåbelse af prioritet.

▼M1

5. Er den første ansøgning indgivet i en stat, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, finder stk. 1 til 4 kun anvendelse i det omfang, den pågældende stat i henhold til offentliggjorte undersøgelser indrømmer prioritet på grundlag af den første ansøgning til Harmoniseringskontoret på betingelser og med virkninger svarende til dem, der er fastlagt i denne forordning.

▼B

Artikel 30

Påberåbelse af prioritet

En ansøger, som vil påberåbe sig prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning, skal indgive en prioritetserklæring og en genpart af den tidligere ansøgning. Hvis den tidligere ansøgning ikke er affattet på et af Harmoniseringskontorets sprog, skal ansøgeren indgive en oversættelse af den tidligere ansøgning til et af disse sprog.

Artikel 31

Prioritetens retsvirkning

Prioriteten har den retsvirkning, at ansøgningen om registrering af EF-varemærket anses for indgivet på prioritetsdagen, når det skal fastslås, hvilke rettigheder der går forud for andre.

Artikel 32

EF-varemærkeansøgningens ligestilling med en national ansøgning

En EF-varemærkeansøgning, for hvilken der er fastsat en ansøgningsdato, skal i medlemsstaterne ligestilles med en forskriftsmæssig national ansøgning, i givet fald med den prioritet, der påberåbes for EF-varemærkeansøgningen.

TREDJE AFDELING

UDSTILLINGSPRIORITET

Artikel 33

Udstillingsprioritet

1. Har en EF-varemærkeansøger udstillet varer eller tjenesteydelser under det varemærke, der søges registreret, på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling som defineret i konventionen angående internationale udstillinger, der blev undertegnet i Paris den 22. november 1928 og senest revideret den 30. november 1972, kan han, hvis ansøgningen indgives inden for en frist på seks måneder efter den første udstilling af varerne eller tjenesteydelserne under det varemærke, der søges registreret, påberåbe sig prioritet fra dette tidspunkt i henhold til artikel 31.

2. En ansøger, der ønsker at påberåbe sig prioritet i medfør af stk. 1, skal i overensstemmelse med de nærmere regler i gennemførelsesforordningen godtgøre, at de pågældende varer eller tjenesteydelser har været udstillet under det varemærke, der søges registreret.

3. En udstillingsprioritet, som gives i en medlemsstat eller i et tredjeland, indebærer ikke nogen forlængelse af den i artikel 29 fastsatte prioritetsfrist.

▼B

FJERDE AFDELING

PÅBERÅBELSE AF ET NATIONALT VAREMÆRKES ANCIENNITET

Artikel 34

Påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet

1. Indehaveren af et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller af et ældre varemærke, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat, kan, når han ansøger om registrering af et identisk varemærke som EF-varemærke for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, påberåbe sig det ældre varemærkes anciennitet for EF-varemærket i den medlemsstat, i eller for hvilken det er registreret.

2. Anciennitetet har i henhold til denne forordning udelukkende den virkning, at indehaveren af et EF-varemærke, der giver afkald på et ældre varemærke eller lader det udslette, anses for fortsat at have de samme rettigheder, som han ville have haft, hvis det ældre varemærke fortsat havde været registreret.

3. Den for EF-varemærket påberåbte anciennitet bortfalder, hvis det ældre varemærke, for hvilket der er påberåbt anciennitet, erklæres fortabt eller ugyldigt, eller såfremt der er givet afkald på det inden registreringen af EF-varemærket.

Artikel 35

Påberåbelse af anciennitet efter EF-varemærkets registrering

1. Indehaveren af et EF-varemærke, der er indehaver af et identisk ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller af et identisk ældre varemærke, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat, for varer eller tjenesteydelser af samme art, kan påberåbe sig det ældre varemærkes anciennitet i den medlemsstat, i eller for hvilken det er registreret.

2. Artikel 34, stk. 2 og 3 finder anvendelse.

AFSNIT IV

REGISTRERINGSPROCEDURE

FØRSTE AFDELING

BEHANDLING AF ANSØGNINGEN

Artikel 36

Undersøgelse af ansøgningskravene

1. Harmoniseringskontoret undersøger:

a) om ansøgningen om registrering af EF-varemærket opfylder betingelserne for, at en ansøgningsdato kan fastsættes i henhold til artikel 27

b) om ansøgningen opfylder betingelserne i gennemførelsesforordningen

c) om klassegebyrerne i givet fald er betalt inden for den foreskrevne frist.

2. Opfylder ansøgningen ikke forskrifterne i stk. 1, opfordrer Harmoniseringskontoret ansøgeren til inden for de foreskrevne frister at afhjælpe de konstaterede mangler eller foretage den manglende betaling.

3. Er de i henhold til stk. 1, litra a), konstaterede mangler ikke afhjulpet eller den i henhold til samme litra konstaterede manglende betaling ikke foretaget inden for disse frister, behandles ansøgningen

▼B

ikke som en ansøgning om registrering af et EF-varemærke. Efterkommer ansøgeren Harmoniseringskontorets opfordring, anser dette den dato, hvor de konstaterede mangler er afhjulpet, eller den konstaterede manglende betaling er foretaget, som ansøgningsdatoen.

4. Er de mangler, der måtte være konstateret i henhold til stk. 1, litra b), ikke afhjulpet inden for de foreskrevne frister, afslår Harmoniseringskontoret ansøgningen.

5. Er den manglende betaling, der måtte være konstateret i henhold til stk. 1, litra c), ikke foretaget inden for de foreskrevne frister, anses ansøgningen for at være tilbagetaget, medmindre det klart fremgår, hvilke vare- eller tjenesteydelsesklasser det betalte beløb skal dække.

6. Iagttages bestemmelserne vedrørende påberåbelse af prioritet ikke, fortabes prioriteten for ansøgningen.

7. Iagttages bestemmelserne vedrørende påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet ikke, fortabes denne ret for ansøgningen.

Artikel 37

Undersøgelse af betingelserne for anerkendelse som indehaver

1. Kan ansøgeren i henhold til artikel 5 ikke være indehaver af et EF-varemærke, afslås ansøgningen.

2. Ansøgningen kan første (SIC! først) afslås, efter at ansøgeren har haft mulighed for at tilbagetage sin ansøgning eller udtale sig.

Artikel 38

Undersøgelse med hensyn til absolutte hindringer for registrering

1. Er mærket udelukket fra registrering i henhold til artikel 7 for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

2. Indgår der i varemærket en bestanddel, der mangler fornødent særpræg, og kan medtagelsen af denne bestanddel i mærket rejse tvivl om omfanget af varemærkets beskyttelse, kan Harmoniseringskontoret som betingelse for registrering af dette mærke kræve, at ansøgeren erklærer ikke at ville påberåbe sig eneret til den pågældende del. Denne erklæring bekendtgøres samtidig med ansøgningen eller i givet fald registreringen af EF-varemærket.

3. Ansøgningen kan først afslås, efter at ansøgeren har haft mulighed for at tilbagetage eller ændre sin ansøgning eller udtale sig.

ANDEN AFDELING

SØGNING

Artikel 39

Søgning

1. Når Harmoniseringskontoret har fastsat en ansøgningsdato for en ansøgning om registrering af et EF-varemærke og har fastslået, at ansøgeren opfylder betingelserne i artikel 5, udarbejder den en EF-søgningsrapport med angivelse af konstaterede ældre EF-varemærker eller EF-varemærkeansøgninger, som efter artikel 8 kan gøres gældende mod registrering af det pågældende EF-varemærke.

2. Så snart der er fastsat en ansøgningsdato for en EF-varemærkeansøgning, sender Harmoniseringskontoret genpart deraf til den centrale myndighed for industriel ejendomsret i hver af de medlemsstater, der har meddelt Harmoniseringskontoret, at de vil foretage søgning i egne varemærkeregistre i forbindelse med EF-varemærkeansøgninger.

3. Hver af de i stk. 2 nævnte centrale myndigheder for industriel ejendomsret skal inden tre måneder efter modtagelsen af en EF-varemærkeansøgning sende Harmoniseringskontoret sin søgningsrapport, enten med angivelse af de konstaterede ældre nationale mærker eller

▼B

mærkeansøgninger, som efter artikel 8 kan gøres gældende mod registrering af det pågældende EF-varemærke, eller med en erklæring om, at søgningen har vist, at der ikke findes sådanne rettigheder.

4. Harmoniseringskontoret udbetaler hver enkelt centrale myndighed for industriel ejendomsret et beløb for hver søgningsrapport, som den har fremsendt i medfør af stk. 3. Beløbet, som skal være det samme for alle centrale myndigheder, fastsættes af Budgetudvalget ved en afgørelse, der træffes med et flertal på tre fjerdedele blandt medlemsstaternes repræsentanter.

5. Harmoniseringskontoret sender omgående EF-varemærkeansøgeren EF-søgningsrapporten samt de nationale søgningsrapporter, den har modtaget inden udløbet af den i stk. 3 fastsatte frist.

6. Straks efter offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen, som først må finde sted efter udløbet af en frist på en måned efter den dato, på hvilken Harmoniseringskontoret sender søgningsrapporterne til ansøgeren, underretter Harmoniseringskontoret indehaverne af ældre EF-varemærker eller EF-varemærkeansøgninger, der er nævnt i EF-søgningsrapporten, om offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen.

7. Fem år efter at Harmoniseringskontoret har påbegyndt registreringen af ansøgninger, forelægger Kommissionen Rådet en rapport om, hvorledes søgningsordningen som fastlagt i denne artikel, herunder udbetalingerne til medlemsstaterne efter stk. 4, har fungeret, i givet fald med passende forslag til ændring af denne forordning med henblik på tilpasning af søgningsordningen på grundlag af den indvundne erfaring og under hensyntagen til udviklingen i søgningsteknik.

TREDJE AFDELING

BEKENDTGØRELSE AF ANSØGNINGEN

Artikel 40

Bekendtgørelse af ansøgningen

1. Er kravene til ansøgningen om registrering af et EF-varemærke opfyldt, og er den i artikel 39, stk. 6, nævnte frist udløbet, bekendtgøres ansøgningen, såfremt den ikke afslås i henhold til artikel 37 og 38.

2. Afslås ansøgningen i henhold til artikel 37 og 38, efter at den er bekendtgjort, offentliggøres afgørelsen om afslaget, når den er blevet endelig.

FJERDE AFDELING

BEMÆRKNINGER FRA TREDJEMAND OG INDSIGELSE

Artikel 41

Bemærkninger fra tredjemand

1. Enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning, som repræsenterer fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder, handlende eller forbrugere, kan, når ansøgningen om registrering af EF-varemærket er bekendtgjort, over for Harmoniseringskontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at varemærket ex officio burde være udelukket fra registrering, navnlig i henhold til artikel 7. De pågældende bliver ikke herved part i registreringsproceduren.

2. De i stk. 1 omhandlede bemærkninger meddeles ansøgeren, der kan afgive udtalelse derom.

Artikel 42

Indsigelse

1. I indtil tre måneder efter bekendtgørelsen af EF-varemærkeansøgningen kan der, under henvisning til at varemærket bør udelukkes fra

▼B

registrering i henhold til artikel 8, rejses indsigelse mod varemærkets registrering:

a) i de i artikel 8, stk. 1 og 5, nævnte tilfælde, af indehavere af ældre varemærker som omhandlet i artikel 8, stk. 2, samt af de licenstagere, som disse mærkeindehavere har bemyndiget dertil

b) i de i artikel 8, stk. 3, nævnte tilfælde, af indehavere af varemærker som omhandlet i den pågældende bestemmelse

c) i de i artikel 8, stk. 4, nævnte tilfælde, af indehavere af ældre varemærker eller tegn som omhandlet i den pågældende bestemmelse samt af de personer, der i henhold til gældende national ret er beføjet til at udøve disse rettigheder.

2. Der kan ligeledes rejses indsigelse mod registrering af varemærket på de i stk. 1 fastsatte betingelser, hvis en ændret ansøgning bekendtgøres i henhold til artikel 44, stk. 2, andet punktum.

3. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og skal begrundes. Den anses først for fremsat, når indsigelsesgebyret er betalt. Inden for en frist, der fastsættes af Harmoniseringskontoret, kan indsigeren fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse.

Artikel 43

Behandling af indsigelsen

1. Under behandlingen af indsigelsen opfordrer Harmoniseringskontoret om fornødent parterne til inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist at udtale sig om meddelelser fra de øvrige parter eller fra Harmoniseringskontoret selv.

2. På begæring af ansøgeren skal indehaveren af et ældre EF-varemærke, der har rejst indsigelse, godtgøre, at der inden for de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen er gjort reel brug af det ældre EF-varemærke i Fællesskabet for de varer og tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for indsigelsen, eller at der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted, forudsat at det ældre EF-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Godtgøres dette ikke, forkastes indsigelsen. Har det ældre EF-varemærke kun været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af indsigelsen kun som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

3. Stk. 2 finder anvendelse på de i artikel 8, stk. 2, litra a), omhandlede ældre nationale varemærker, dog således at brug i den medlemsstat, hvor det ældre nationale varemærke er beskyttet, træder i stedet for brug i Fællesskabet.

4. Finder Harmoniseringskontoret det hensigtsmæssigt, opfordrer det parterne til at indgå forlig.

5. Fremgår det af behandlingen af indsigelsen, at varemærket er udelukket fra registrering for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser. I modsat fald forkastes indsigelsen.

6. Afgørelsen om afslag på ansøgningen offentliggøres, når den er blevet endelig.

FEMTE AFDELING

TILBAGETAGELSE, BEGRÆNSNING OG ÆNDRING AF ANSØGNINGEN

Artikel 44

Tilbagetagelse, begrænsning og ændring af ansøgningen

1. Ansøgeren kan til enhver tid tilbagetage sin ansøgningen (SIC! ansøgning) om registrering af EF-varemærket eller begrænse den deri

▼B

angivne fortegnelse over varer eller tjenesteydelser. Er ansøgningen allerede bekendtgjort, skal tilbagetagelsen eller begrænsningen ligeledes offentliggøres.

2. I øvrigt kan ansøgningen om registrering af EF-varemærket på ansøgerens anmodning kun ændres, når formålet er at berigtige ansøgerens navn og adresse, sproglige fejl, skrivefejl eller åbenbare urigtigheder, for så vidt en sådan berigtigelse ikke påvirker varemærket i væsentlig grad eller udvider den angivne fortegnelse over varer eller tjenesteydelser. Vedrører ændringerne varemærkets udseende eller fortegnelsen over varer eller tjenesteydelser, og finder disse ændringer sted efter ansøgningens bekendtgørelse, skal ansøgningen bekendtgøres, således som den er ændret.

SJETTE AFDELING

REGISTRERING

Artikel 45

Registrering

Såfremt ansøgningen er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, og der ikke er rejst indsigelse inden for den i artikel 42, stk. 1, omhandlede frist, eller en eventuel indsigelse er blevet forkastet ved en endelig afgørelse, registreres varemærket som EF-varemærke, forudsat at registreringsgebyret er betalt inden for den foreskrevne frist. Er gebyret ikke betalt inden for denne frist, anses ansøgningen for tilbagetaget.

AFSNIT V

EF-VAREMÆRKETS REGISTRERINGSPERIODE, FORNYELSE OG ÆNDRING

Artikel 46

Registreringsperiode

Registreringsperioden for EF-varemærket er ti år regnet fra den dag, ansøgningen blev indgivet. Registreringen kan fornyes i henhold til artikel 47 for ti år ad gangen.

Artikel 47

Fornyelse

1. Registreringen af EF-varemærket fornyes efter ansøgningen fra indehaveren af varemærket eller fra enhver person med udtrykkelig bemyndigelse fra førstnævnte, såfremt gebyrerne er betalt.

2. Harmoniseringskontoret giver indehaveren af EF-varemærket og enhver indehaver af en registreret ret til EF-varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb i god tid forinden. Harmoniseringskontoret kan ikke holdes ansvarligt for manglende meddelelse.

3. Ansøgningen om fornyelse skal indgives i løbet af et tidsrum på seks måneder, som udløber den sidste dag i den måned, i hvilken beskyttelsesperioden udløber. Inden for dette tidsrum skal gebyrerne også betales. Ansøgningen kan desuden indgives og gebyrerne betales inden for en yderligere frist på seks måneder regnet fra dagen efter den i første punktum nævnte dag, hvis der inden for denne yderligere frist betales et tillægsgebyr.

4. Såfremt ansøgningen eller gebyrerne kun omfatter en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

5. Fornyelsen får virkning fra dagen efter registreringsperiodens udløb. Den indføres i registret.

▼B

Artikel 48

Ændring

1. EF-varemærket må ikke ændres i registret i registreringsperioden eller i forbindelse med registreringens fornyelse.

2. Såfremt EF-varemærket indeholder indehaverens navn og adresse, kan enhver ændring heraf, som ikke væsentligt forandrer varemærkets karakter i forhold til den oprindelige registrering, dog registreres på begæring af indehaveren.

3. Offentliggørelsen af registreringen af en ændring omfatter en gengivelse af det ændrede EF-varemærke. Tredjemand, hvis rettigheder kan blive berørt af ændringen, kan anfægte registreringen af ændringen inden for en frist på tre måneder regnet fra offentliggørelsen.

AFSNIT VI

AFKALD, FORTABELSE OG UGYLDIGHED

FØRSTE AFDELING

AFKALD

Artikel 49

Afkald

1. Der kan gives afkald på EF-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Afkaldet skal af mærkeindehaveren skriftligt meddeles Harmoniseringskontoret. Det har først virkning, når det er indført i registret.

3. Til afkaldets indførelse i registret kræves samtykke af indehaveren af en registreret rettighed. Hvis en licens er registreret, kan et afkald kun indføres i registret, såfremt mærkeindehaveren godtgør, at han har underrettet licenstageren om, at han har til hensigt at give afkald på mærket; efter udløbet af den i gennemførelsesforordningen foreskrevne frist indføres afkaldet i registret.

ANDEN AFDELING

FORTABELSESGRUNDE

Artikel 50

Fortabelsesgrunde

1. EF-varemærkeindehaverens ret erklæres fortabt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:

a) når der inden for en sammenhængende periode på fem år ikke inden for Fællesskabet er gjort reel brug af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted; ingen kan dog gøre gældende, at indehaveren har fortabt sin ret, hvis reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden og tidspunktet for indgivelsen af begæring om fortabelse eller fremsættelsen af modkrav; påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelsen af begæring om fortabelse eller fremsættelsen af modkrav, idet denne tremånedersperiode tidligst begynder ved udløbet af den sammenhængende periode på fem år, tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse eller fremsat modkrav

b) når varemærket på grund af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, for hvilken det er registreret

▼B

c) når varemærket som følge af den brug, der af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke gøres deraf for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, vil kunne vildlede offentligheden, især med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse

d) når varemærkeindehaveren ikke længere opfylder betingelserne i artikel 5.

2. Hvis fortabelsesgrunden kun er til stede for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, erklæres indehaverens ret kun fortabt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

TREDJE AFDELING

UGYLDIGHEDSGRUNDE

Artikel 51

Absolutte ugyldighedsgrunde

1. Et EF-varemærke erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:

a) når det er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 5 eller 7

b) når ansøgeren ved indgivelsen af ansøgningen var i ond tro.

2. Selv om EF-varemærket er registreret i strid med artikel 7, stk. 1, litra b), c) eller d), kan det dog ikke erklæres ugyldigt, hvis det som følge af den brug, der er gjort deraf, efter registreringen har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

3. Hvis ugyldighedsgrunden kun består for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, kan mærket kun erklæres ugyldigt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser

Artikel 52

Relative ugyldighedsgrunde

1. EF-varemærket erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:

a) når der findes et af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede ældre varemærker, og betingelserne i artikel 8, stk. 1 eller 5, er opfyldt

b) når der findes et af de i artikel 8, stk. 3 omhandlede varemærker, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt

c) når der findes en af de i artikel 8, stk. 4 omhandlede ældre rettigheder, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt

2. EF-varemærket erklæres ligeledes ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, hvis der i henhold til gældende nationale retsregler om varemærkebeskyttelse kan rejses forbud mod brug af mærket på grundlag af en anden ældre ret, herunder navnlig:

a) retten til et navn

b) retten til et portræt

c) en ophavsret

d) en industriel ejendomsret.

3. EF-varemærket kan ikke erklæres ugyldigt, såfremt indehaveren af en rettighed som omhandlet som omhandlet i stk. 1 eller 2 udtrykkeligt giver sit samtykke til dette mærkes registrering, inden der er indgivet begæring om ugyldighed eller fremsat modkrav.

▼B

4. Har indehaveren af en af de i stk. 1 eller 2 omhandlede rettigheder tidligere begæret EF-varemærket erklæret ugyldigt eller fremsat modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, kan han ikke indgive en ny begæring om ugyldighed eller fremsætte modkrav under henvisning til en anden af disse rettigheder, som han kunne have påberåbt sig til støtte for sin første begæring eller det første modkrav.

5. Artikel 51, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 53

Rettighedsfortabelse på grund af passivitet

1. Har indehaveren af et EF-varemærke i fem på hinanden følgende år tålt brugen af et yngre EF-varemærke inden for Fællesskabet med kendskab til denne brug, kan han ikke under henvisning til det ældre varemærke kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt eller modsætte sig brugen af det for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EF-varemærke er indgivet i ond tro.

2. Har indehaveren af et af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede ældre nationale varemærker eller af et andet ældre tegn som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i fem på hinanden følgende år tålt brugen af et yngre EF-varemærke i den medlemsstat, i hvilken det ældre varemærke eller det ældre tegn er beskyttet, med kendskab til denne brug, kan han ikke under henvisning til det ældre varemærke eller det ældre tegn kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt eller modsætte sig brugen af det for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EF-varemærke er indgivet i ond tro.

3. I de i stk. 1 eller 2 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre EF-varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre EF-varemærke.

FJERDE AFDELING

RETSVIRKNINGER AF FORTABELSE OG UGYLDIGHED

Artikel 54

Retsvirkninger af fortabelse og ugyldighed

1. I det omfang varemærkeindehaverens ret erklæres helt eller delvis fortabt, anses de retsvirkninger, der i henhold til denne forordning er knyttet til varemærket, for bortfaldet med virkning fra det tidspunkt, hvor begæring om fortabelse er indgivet, eller der er fremsat modkrav. På begæring af en af parterne kan der i afgørelsen fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.

2. I det omfang EF-varemærket erklæres helt eller delvis ugyldigt, anses de retsvirkninger, der i henhold til denne forordning er knyttet til varemærket, for ikke at have eksisteret.

3. Med forbehold af nationale bestemmelser enten om krav på erstatning for skader, der skyldes fejl eller ond tro hos mærkeindehaveren, eller om uberettiget berigelse, berører den tilbagevirkende kraft, der er knyttet til mærkets fortabelse eller ugyldighed, ikke:

a) afgørelser i sager om varemærkekrænkelse, som har fået retskraft og er blevet fuldbyrdet før afgørelsen om fortabelse eller ugyldighed

b) aftaler, der er indgået før afgørelsen om fortabelse eller ugyldighed, i det omfang de er blevet opfyldt før afgørelsen; beløb, der er erlagt i henhold til den pågældende aftale, kan dog ud fra rimelighedshensyn kræves tilbagebetalt, i det omfang omstændighederne berettiger det.

▼B

FEMTE AFDELING

FREMGANGSMÅDE I SAGER VED HARMONISERINGSKONTORET I SAGER OM VAREMÆRKERS FORTABELSE ELLER UGYLDIGHED

Artikel 55

Begæring om et varemærkes fortabelse eller ugyldighed

1. Begæring om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed kan indgives til Harmoniseringskontoret:

a) i de i artikel 50 og 51 nævnte tilfælde, af enhver fysisk eller juridisk person, samt af enhver sammenslutning, som er oprettet med henblik på at repræsentere fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder, handlende eller forbrugere, og som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, selv kan optræde som part i en retssag

b) i de i artikel 52, stk. 1, nævnte tilfælde, af de i artikel 42, stk. 1, omhandlede personer

c) i de i artikel 52, stk. 2, nævnte tilfælde, af indehaverne af de i nævnte bestemmelse omhandlede ældre rettigheder eller af de personer, som ifølge den berørte medlemsstats lovgivning kan udøve de pågældende rettigheder.

2. Begæringen skal indgives skriftligt og skal begrundes. Den anses først for indgivet, når gebyret er betalt.

3. Begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed afvises, såfremt en ret i en af medlemsstaterne har truffet afgørelse i en sag vedrørende det samme spørgsmål mellem de samme parter, og denne afgørelse har fået retskraft.

Artikel 56

Behandling af begæringen

1. Under behandlingen af begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed opfordrer Harmoniseringskontoret om fornødent parterne til inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist at udtale sig om meddelelser fra denne eller om indlæg fra de øvrige parter.

2. Efter anmodning fra indehaveren af EF-varemærket skal indehaveren af det ældre EF-varemærke, der er part i sagen om ugyldighed, godtgøre, at der inden for de seneste fem år forud for begæringen om ugyldighed, er gjort reel brug af det ældre EF-varemærke i Fællesskabet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for begæringen om ugyldighed, eller at der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted, forudsat at det ældre EF-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Hvis det ældre EF-varemærke på tidspunktet for bekendtgørelsen af EF-varemærkeansøgningen har været registreret i mindst fem år, skal indehaveren af det ældre EF-varemærke ligeledes godtgøre, at betingelserne i artikel 43, stk. 2, er opfyldt på nævnte tidspunkt. Godtgøres dette ikke, afvises begæringen om varemærkets ugyldighed. Har det ældre EF-varemærke kun været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af ugyldighedsbegæringen kun som registreret for denne del af de pågældende varer eller tjenesteydelser.

3. Stk. 2 finder anvendelse på de i artikel 8, stk. 2, litra a), omhandlede ældre nationale varemærker, dog således, at brug i den medlemsstat, hvor det ældre nationale varemærke er beskyttet, træder i stedet for brug i Fællesskabet.

4. Finder Harmoniseringskontoret det hensigtsmæssigt, kan den opfordre parterne til at indgå forlig.

5. Fremgår det af behandlingen af begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed, at varemærket ikke skulle have været registreret for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, erklæres EF-varemærkeindehaverens ret fortabt eller

▼B

ugyldig for disse varer eller tjenesteydelser. I modsat fald afvises begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed.

6. Afgørelsen om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed indføres i registret, når den er blevet endelig.

AFSNIT VII

FREMGANGSMÅDE VED APPEL

Artikel 57

Afgørelser, der kan påklages

1. Afgørelser truffet af undersøgerne, indsigelsesafdelingerne, afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål samt annullationsafdelingerne kan påklages. Klagen har opsættende virkning.

2. En afgørelse, som ikke afslutter sagsbehandlingen i forhold til en af parterne, kan kun påklages sammen med den endelige afgørelse, medmindre der i den pågældende afgørelse gives adgang til særskilt klage.

Artikel 58

Personer, der er berettiget til at klage og til at være part i appelsager

Adgang til at klage har enhver part i en sag, der har ført til en afgørelse, som er gået vedkommende part imod. De øvrige parter i den pågældende sag er uden videre parter i appelsagen.

Artikel 59

Klagefrist og klagens form

Klagen skal indgives skriftligt til Harmoniseringskontoret inden to måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om den afgørelse, der påklages. Klagen anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt. Inden fire måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.

Artikel 60

Berigtigelse af den påklagede afgørelse

1. Finder den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, at klagen kan behandles og er begrundet, berigtiger den sin afgørelse i overensstemmelse med klagen. Dette gælder ikke, såfremt klageren har en modpart i sagen.

2. Imødekommes klagen ikke inden en måned efter, at den begrundede klage er modtaget, fremsendes den straks til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet.

Artikel 61

Behandling af klagen

1. Kan klagen behandles, undersøger appelkammeret, om der kan gives klageren medhold.

2. Under behandlingen af klagen opfordrer appelkammeret om fornødent parterne til inden for en af kammeret fastsat frist at fremkomme med deres bemærkninger til dets meddelelser eller til indlæg fra de øvrige parter.

▼B

Artikel 62

Afgørelse af klagen

1. Efter at have realitetsbehandlet sagen træffer appelkammeret afgørelse om klagen. Appelkammeret kan enten omgøre den af afdelingen trufne afgørelse, eller hjemvise sagen til videre behandling i den pågældende afdeling.

2. Hjemviser appelkammeret sagen til videre behandling i den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, er denne afdeling bundet af præmisserne og konklusionerne i appelkammerets afgørelse, såfremt de faktiske omstændigheder er uforandrede.

3. Appelkamrenes afgørelser får først retskraft fra udløbet af den frist, der er omhandlet i artikel 63, stk. 5, eller, såfremt en sådan afgørelse inden for denne frist er indbragt for Domstolen, fra tidspunktet for dens afvisning.

Artikel 63

Indbringelse af klager for Domstolen

1. Appelkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Domstolen.

2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.

3. Domstolen har kompetence til at ophæve eller omgøre den indklagede afgørelse.

4. Enhver part i sagen ved appelkammeret har adgang til at indbringe en klage, for så vidt den pågældende ikke har fået medhold.

5. Klagen indbringes for Domstolen inden to måneder efter datoen for meddelelsen af appelkammerets afgørelse.

6. Harmoniseringskontoret træffer de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Domstolens afgørelse.

AFSNIT VIII

EF-FÆLLESMÆRKER

Artikel 64

EF-fællesmærker

1. Et EF-fællesmærke er et EF-varemærke, som ved ansøgningen om registrering betegnes som sådant, og som er egnet til at skelne varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af den sammenslutning, som er indehaver at (SIC! af) mærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser. Sammenslutninger af fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder eller handlende, som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser af enhver art, indgå kontrakter eller foretage andre retshandler og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer kan indgive ansøgninger om registrering af EF-fællesmærker.

2. Uanset artikel 7, stk. 1, litra c), kan EF-fællesmærker efter stk. 1 bestå af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse. Et fællesmærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, for så vidt det sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik; navnlig kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en geografisk betegnelse.

3. Bestemmelserne i denne forordning finder anvendelse på EF-fællesmærker, medmindre andet er fastsat i artikel 65 til 72.

▼B

Artikel 65

Bestemmelser for mærkets benyttelse

1. Den, der ansøger om registrering af et EF-fællesmærke, skal inden for den foreskrevne frist forelægge bestemmelser for mærkets benyttelse.

2. Bestemmelserne skal angive, hvilke personer der har ret til at benytte mærket, betingelserne for medlemskab af sammenslutningen, samt, hvis sådanne findes, betingelserne for mærkets benyttelse, herunder sanktioner. Bestemmelserne for benyttelse af et i artikel 64, stk. 2, omhandlet mærke skal give enhver, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af mærket.

Artikel 66

Afslag på ansøgning om registrering

1. Foruden af de i artikel 36 og 38 omhandlede grunde til afslag på en ansøgning om registrering af et EF-varemærke afslås en ansøgning om registrering af et EF-fællesmærke, hvis forskrifterne i artikel 64 eller 65 ikke er opfyldt, eller hvis bestemmelserne for mærkets benyttelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed.

2. Endvidere afslås en ansøgning om registrering af et EF-fællesmærke, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning som fællesmærke, navnlig hvis det kan fremtræde som værende noget andet end et fællesmærke.

3. Ansøgningen afslås ikke, hvis ansøgeren efter en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder betingelserne i stk. 1 og 2.

Artikel 67

Bemærkninger fra tredjemand

Foruden i de i artikel 41 nævnte tilfælde kan enhver person eller sammenslutning, der er omhandlet i artikel 41, over for Harmoniseringskontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et EF-fællesmærke burde afslås i henhold til artikel 66.

Artikel 68

Brug af mærket

Bruges EF-fællesmærket af en hertil berettiget person, anses bestemmelserne i denne forordning for opfyldt, såfremt de øvrige betingelser, som er foreskrevet i denne forordning vedrørende brugen af EF-varemærket, er overholdt.

Artikel 69

Ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse

1. Indehaveren af et EF-fællesmærke skal forelægge Harmoniseringskontoret enhver ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse.

2. Ændringerne indføres ikke i registret, hvis de ændrede bestemmelser ikke opfylder forskrifterne i artikel 65, eller hvis de indebærer, at en af de i artikel 66 omhandlede grunde til afslag er opfyldt.

3. Artikel 67 finder anvendelse på ændrede bestemmelser for mærkets benyttelse.

4. Ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse får i forhold til anvendelsen af denne forordning først virkning fra datoen for ændringernes indførelse i registret.

▼B

Artikel 70

Personer, som kan anlægge søgsmål om krænkelse

1. Bestemmelserne i artikel 22, stk. 3 og 4, vedrørende licenstagerens rettigheder finder anvendelse på enhver, der er berettiget til at bruge et EF-fællesmærke.

2. Indehaveren af et EF-fællesmærke kan på vegne af de personer, der er berettiget til at bruge mærket, kræve erstatning for skade, de har lidt ved uberettiget brug af mærket.

Artikel 71

Fortabelsesgrunde

Foruden af de i artikel 50 omhandlede fortabelsesgrunde erklæres EF-fællesmærkeindehaverens ret fortabt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, såfremt:

a) mærkeindehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre brug af mærket på en måde, som er uforenelig med de betingelser for mærkets benyttelse, der er fastlagt i bestemmelserne for mærkets benyttelse, hvortil ændringer i givet fald er indført i registret

b) indehaveren har brugt mærket på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. artikel 66, stk. 2

c) en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse er indført i registret i strid med artikel 69, stk. 2, medmindre indehaveren ved en yderligere ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte stykke.

Artikel 72

Ugyldighedsgrunde

Foruden af de i artikel 51 og 52 omhandlede ugyldighedsgrunde erklæres et EF-fællesmærke ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, såfremt det er registreret i strid med artikel 66, medmindre mærkeindehaveren ved en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte artikel.

AFSNIT IX

BESTEMMELSER OM SAGSBEHANDLINGEN

FØRSTE AFDELING

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 73

Begrundelse af afgørelsen

Harmoniseringskontorets afgørelser skal begrundes. De må kun støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om.

Artikel 74

Harmoniseringskontorets ex officio prøvelse af de faktiske omstændigheder

1. Under sagsbehandlingen ved Harmoniseringskontoret prøver dette ex officio de faktiske omstændigheder; i sager vedrørende relative registreringshindringer begrænser Harmoniseringskontoret sig imidlertid til at prøve de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter og de af parterne fremsatte anmodninger.

2. Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

▼B

Artikel 75

Mundtlig forhandling

1. Harmoniseringskontoret anordner mundtlig forhandling enten ex officio eller på anmodning af en part i sagen, såfremt det anser det for hensigtsmæssigt.

2. Den mundtlige forhandling for undersøgerne, indsigelsesafdelingen og afdelingen for administrationen af varemærker og for juridiske spørgsmål er ikke offentlig.

3. Den mundtlige forhandling, herunder afsigelsen af afgørelsen, er offentlig ved annullationsafdelingen og appelkamrene, medmindre den pågældende afdeling træffer anden bestemmelse i tilfælde, hvor offentlighed ville kunne medføre alvorlige og urimelige ulemper, især for en part i sagen.

Artikel 76

Bevisoptagelse

1. Under sagsbehandlingen ved Harmoniseringskontoret kan bevisoptagelsen navnlig ske på følgende måder:

a) afhøring af parterne

b) indhentning af oplysninger

c) fremlæggelse af dokumenter og bevismidler

d) afhøring af vidner

e) udtalelser fra sagkyndige

f) skriftlige erklæringer, der er afgivet under ed eller på tro og love, eller som har tilsvarende virkning i henhold til lovgivningen i den stat, hvor de er afgivet.

2. Den afdeling, der har fået sagen forelagt, kan lade et af sine medlemmer foretage bevisoptagelsen.

3. Anser Harmoniseringskontoret det for påkrævet, at en part, et vidne eller en sagkyndig afgiver mundtlig forklaring, indkalder det den pågældende til at give møde for sig.

4. Parterne underrettes om afhøringen af et vidne eller en sagkyndig ved Harmoniseringskontoret. De har ret til at overvære afhøringen og stille spørgsmål til vidnet eller den sagkyndige.

Artikel 77

Tilstillelse af meddelelser

Harmoniseringskontoret tilstiller ex officio rette vedkommende alle afgørelser og indkaldelser samt de meddelelser, som får en frist til at løbe, eller som skal tilstilles i henhold til andre bestemmelser i denne forordning eller til gennemførelsesforordningen, eller hvis tilstillelse præsidenten for Harmoniseringskontoret har truffet bestemmelse om.

Artikel 78

Restitutio in integrum

1. En ansøger eller indehaver af et EF-varemærke eller enhver anden part i en sag ved Harmoniseringskontoret, der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for Harmoniseringskontoret at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning har som direkte følge, at en ret eller et retsmiddel fortabes.

2. Begæringen skal indgives skriftligt inden to måneder fra hindringens ophør. Den ovenfor omhandlede undladelse skal bringes til ophør inden for samme frist. Begæringen kan kun antages inden for et år efter udløbet af den ikke overholdte frist. Er ansøgningen om fornyelse af registreringen ikke indgivet, eller fornyelsesgebyret ikke betalt, inde-

▼B

holdes den i artikel 47, stk. 3, tredje punktum, fastsatte yderligere frist på seks måneder, i fristen på et år.

3. Begæringen skal begrundes og skal angive de omstændigheder, den støttes på. Den anses først for indgivet, når gebyret for genindsættelse i tidligere rettigheder er betalt.

4. Den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, træffer afgørelse om begæringen.

5. Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på de i stk. 2 samt de i artikel 29, stk. 1, og artikel 42, stk. 1, nævnte frister.

6. Når en ansøger eller en indehaver af et EF-varemærke genindsættes i sine tidligere rettigheder, kan den pågældende ikke gøre sine rettigheder gældende over for tredjemand, som i god tro har bragt varer i handelen eller præsteret tjenesteydelser under et tegn, som er identisk med eller ligner EF-varemærket, i perioden mellem tidspunktet for fortabelsen af retten til ansøgningen eller til EF-varemærket og tidspunktet for offentliggørelsen af afgørelsen om genindsættelse i denne ret.

7. Tredjemand, der kan gøre bestemmelserne i stk. 6 gældende, kan inden for en frist på to måneder regnet fra datoen for offentliggørelsen af afgørelsen om genindsættelse i rettighederne rejse tredjemandsindsigelse mod afgørelsen om indsættelse af ansøgeren eller indehaveren af et EF-varemærke i tidligere rettigheder.

8. Denne artikel indskrænker ikke en medlemsstats ret til at meddele restitutio in integrum med hensyn til frister, som er fastsat i denne forordning, og som skal overholdes i forhold til den pågældende stats myndigheder.

Artikel 79

Henvisning til almindelige retsgrundsætninger

I det omfang denne forordning, gennemførelsesforordningen, gebyrregulativet eller appelkamrenes procesreglement ikke indeholder bestemmelser om sagsbehandlingen, tager Harmoniseringskontoret hensyn til de principper, der på dette område er almindelig anerkendt i medlemsstaterne.

Artikel 80

Betalingsforpligtelsers ophør

1. Harmoniseringskontorets krav på betaling af gebyr forældes efter fire år fra udgangen af det kalenderår, i hvilket gebyret forfaldt.

2. Krav mod Harmoniseringskontoret på tilbagebetaling af gebyrer eller af beløb, der ved betaling af et gebyr er betalt for meget, forældes efter fire år fra udgangen af det kalenderår, i hvilket kravet er opstået.

3. Den i stk. 1 og 2 omhandlede frist afbrydes i det i stk. 1 nævnte tilfælde ved en anmodning om betaling af gebyret, og i det i stk. 2 nævnte tilfælde ved en skriftlig og begrundet anmodning. Ved afbrydelsen begynder en ny forældelsesfrist straks at løbe; den udløber senest seks år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket den oprindelige frist begyndte at løbe, medmindre der i mellemtiden er anlagt retssag til opfyldelse af kravet; i så fald udløber fristen tidligst et år efter, at dommen har fået retskraft.

ANDEN AFDELING

OMKOSTNINGER

Artikel 81

Fordeling af omkostningerne

1. Den tabende part i en indsigelses-, fortabelses-, ugyldigheds- eller appelsag betaler de gebyrer, som er erlagt af den anden part, samt alle de nødvendige omkostninger i forbindelse med sagen, som den anden

▼B

part har afholdt, herunder rejseudgifter, dagpenge og salær til en befuldmægtiget, rådgiver eller advokat, inden for rammerne af de beløb, som er fastsat for hver omkostningskategori, på de betingelser, der er fastsat i gennemførelsesforordningen, jf. dog bestemmelserne i artikel 115, stk. 6.

2. Indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret kan dog, hvis hver af parterne taber eller vinder sagen på et eller flere punkter, eller ud fra rimelighedshensyn, træffe afgørelse om en anden fordeling af omkostningerne.

3. Den part, som bringer en sag til ophør ved tilbagetagelse af EF-varemærkeansøgningen, indsigelsen, begæringen om fortabelse eller ugyldighed, eller klagen, ved ikke at forny registreringen af EF-varemærket eller ved at give afkald på det, betaler de gebyrer samt de omkostninger, som er afholdt af den anden part, på de betingelser, der er fastsat i stk. 1 og 2.

4. Finder indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret det ufornødent at træffe afgørelse i sagen, er de frit stillet i deres afgørelse om sagsomkostningerne.

5. Er der mellem parterne ved indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret enighed om en anden fordeling af omkostningerne end den, der følger af de foregående stykker, træffer den pågældende afdeling afgørelse i overensstemmelse hermed.

6. Indsigelsesafdelingens, annullationsafdelingens eller appelkammerets registreringskontor fastsætter på begæring størrelsen af de omkostninger, der skal betales i medfør af de foregående stykker. Dette beløb kan på begæring indgivet inden for den fastsatte frist ændres ved en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret.

Artikel 82

Tvangsfuldbyrdelse af afgørelser om fastsættelse af omkostninger

1. Enhver endelig afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret om fastsættelse af sagsomkostninger kan tvangsfuldbyrdes.

2. Tvangsfuldbyrdelse sker efter de regler i den borgerlige retspleje, der gælder i den medlemsstat, på hvis område tvangsfuldbyrdelsen finder sted. Fuldbyrdelsespåtegning skal efter en prøvelse, der kun omfatter ægtheden af det pågældende fuldbyrdelsesgrundlag, påføres af den nationale myndighed, som hver medlemsstats regering udpeger hertil og anmelder til Harmoniseringskontoret og Domstolen.

3. Når disse formkrav er opfyldt på den pågældende parts begæring, kan denne lade tvangsfuldbyrdelsen udføre i overensstemmelse med den nationale lovgivning ved indbringelse direkte for den kompetente myndighed.

4. Tvangsfuldbyrdelsen kan kun udsættes, såfremt Domstolen har truffet afgørelse herom. Prøvelsen af fuldbyrdelsesforanstaltningernes lovlighed falder dog inden for de nationale retters kompetence.

TREDJE AFDELING

UNDERRETNING AF OFFENTLIGHEDEN OG AF MEDLEMSSTATERNES MYNDIGHEDER

Artikel 83

EF-varemærkeregistret

Harmoniseringskontoret fører et register, der benævnes EF-varemærkeregistret, og som indeholder de oplysninger, hvis indførelse i registret er foreskrevet i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen. Registret er offentligt tilgængeligt.

▼B

Artikel 84

Aktindsigt

1. Adgang til aktindsigt vedrørende EF-varemærkeansøgninger, som endnu ikke er bekendtgjort, kan kun opnås med ansøgerens samtykke.

2. Enhver, der godtgør, at ansøgeren har tilkendegivet, at han vil påberåbe sig EF-varemærket over for førstnævnte efter registreringen, kan få adgang til sagens akter inden bekendtgørelsen af ansøgningen og uden ansøgerens samtykke.

3. Efter bekendtgørelsen af EF-varemærkeansøgningen kan enhver på begæring få aktindsigt vedrørende den pågældende ansøgning og det pågældende varemærke.

4. Når der i medfør af stk. 2 eller 3 gives aktindsigt, kan visse dokumenter i akterne dog undtages herfra efter bestemmelserne i gennemførelsesforordningen.

Artikel 85

Regelmæssigt udkommende publikationer

Harmoniseringskontoret udgiver regelmæssigt

a) en EF-varemærketidende, der indeholder de indførelser, der har fundet sted i EF-varemærkeregistret, samt andre oplysninger, hvis offentliggørelse er foreskrevet i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen

b) et meddelelsesblad, der indeholder almindelige meddelelser og oplysninger fra præsidenten for Harmoniseringskontoret samt andre oplysninger vedrørende denne forordning og dens gennemførelse.

Artikel 86

Administrativt samarbejde

Harmoniseringskontoret og medlemsstaternes retter eller andre kompetente myndigheder yder efter anmodning hinanden bistand ved at meddele oplysninger eller give adgang til sagsakter, medmindre denne forordning eller national lovgivning bestemmer andet. Giver Harmoniseringskontoret retter, anklagemyndigheder eller centrale myndigheder for industriel ejendomsret adgang til sagsakter, er denne adgang ikke underkastet begrænsningerne i artikel 84.

Artikel 87

Udveksling af publikationer

1. Harmoniseringskontoret og medlemsstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret tilsender efter anmodning vederlagsfrit hinanden et eller flere eksemplarer af deres publikationer til de pågældende myndigheders eget brug.

2. Harmoniseringskontoret kan træffe aftaler om udveksling eller levering af publikationer.

FJERDE AFDELING

REPRÆSENTATION

Artikel 88

Almindelige principper for repræsentation

1. Ingen er forpligtet til at lade sig repræsentere ved Harmoniseringskontoret, jf. dog stk. 2.

2. Fysiske og juridiske personer, der hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet, skal være repræsenteret ved Harmoniseringskontoret i overensstemmelse med artikel 89, stk. 1, i enhver sag, der behandles i henhold til denne forordning, med undtagelse af indgivelse af en ansøg-

▼B

ning om registrering af et EF-varemærke, jf. dog stk. 3, andet punktum; der kan fastsættes yderligere undtagelser i gennemførelsesforordningen.

3. Fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet, kan lade sig repræsentere ved Harmoniseringskontoret af en af deres ansatte, der skal vedlægge akterne en underskrevet fuldmagt, der er nærmere beskrevet i gennemførelsesforordningen. En ansat hos en af nærværende stykke omfattet juridisk person kan også repræsentere andre juridiske personer, der har økonomisk tilknytning til førstnævnte juridiske person, selv om disse andre juridiske personer hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet.

Artikel 89

Faglig repræsentation

1. Repræsentation af fysiske og juridiske personer ved Harmoniseringskontoret kan kun varetages af:

a) en advokat med bestalling i en af medlemsstaterne, som har sit forretningssted i Fællesskabet, i det omfang han i denne stat kan give møde i varemærkesager, eller

b) personer, der er godkendt til at give møde i henhold til en af Harmoniseringskontoret ført liste.

Befuldmægtigede, der optræder i sager for Harmoniseringskontoret, skal vedlægge akterne en underskrevet fuldmagt, der er nærmere beskrevet i gennemførelsesforordningen.

2. På listen over godkendte mødeberettigede kan opføres enhver fysisk person, der opfylder følgende betingelser:

a) han skal være statsborger i en af medlemsstaterne

b) han skal have sit forretningssted eller ansættelsessted i Fællesskabet

c) han skal være bemyndiget til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved den centrale myndighed for industriel ejendomsret i den medlemsstat, hvor han har sit forretningssted eller ansættelsessted. Hvis bemyndigelsen i den pågældende stat ikke er betinget af særlige faglige kvalifikationer, skal den, der ansøger om opførelse på Harmoniseringskontorets liste, i mindst fem år regelmæssigt have optrådt i varemærkesager ved den pågældende stats centrale myndighed for industriel ejendomsret. Personer, hvis faglige kvalifikationer, med hensyn til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved en af medlemsstaternes centrale myndighed for industriel ejendomsret, er officielt anerkendt i henhold til den pågældende stats forskrifter, skal dog ikke opfylde dette krav.

3. Opførelse på listen sker efter ansøgning, som skal vedlægges en attest fra den centrale myndighed for industriel ejendomsret i den pågældende medlemsstat, hvoraf det fremgår, at betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

4. Præsidenten for Harmoniseringskontoret kan give dispensation fra:

a) kravet i stk. 2, litra c), andet punktum, såfremt den, der ansøger om opførelse på listen, godtgør, at han ad anden vej har erhvervet de nødvendige kvalifikationer

b) kravet i stk. 2, litra a), når særlige omstændigheder taler derfor.

5. Betingelserne for at slette en person af listen over godkendte mødeberettigede fastsættes i gennemførelsesforordningen.

▼B

AFSNIT X

KOMPETENCE OG RETSPLEJE I SØGSMÅL VEDRØRENDE EF-VAREMÆRKER

FØRSTE AFDELING

ANVENDELSE AF FULDBYRDELSESKONVENTIONEN

Artikel 90

Anvendelse af fuldbyrdelseskonventionen

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, finder bestemmelserne i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Bruxelles den 27. september 1968, som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention af de stater, som har tiltrådt De Europæiske Fællesskaber, idet nævnte konvention og nævnte konventioner i det følgende under ét benævnes »fuldbyrdelseskonventionen«, anvendelse på sager vedrørende EF-varemærker og ansøgninger om registrering af EF-varemærker samt på sager i forbindelse med litispendens og indbyrdes sammenhængende krav vedrørende EF-varemærker og nationale varemærker.

2. For så vidt angår sager, der er et resultat af de i artikel 92 omhandlede søgsmål og modkrav:

a) finder artikel 2, artikel 4, artikel 5, stk. 1, 3, 4 og 5, og artikel 24 i fuldbyrdelseskonventionen ikke anvendelse

b) finder artikel 17 og 18 i nævnte konvention anvendelse med de begrænsninger, der er fastsat i artikel 93, stk. 4, i nærværende forordning

c) finder de bestemmelser i konventionens afsnit II, der gælder for personer, som har bopæl i en medlemsstat, ligeledes anvendelse på personer, som ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, men som har et forretningssted i en af disse.

ANDEN AFDELING

RETSSAGER OM KRÆNKELSE AF EF-VAREMÆRKER OG OM DERES GYLDIGHED

Artikel 91

EF-varemærkedomstole

1. Medlemsstaterne udpeger på deres områder det mindst mulige antal nationale retter i første og anden instans, i det følgende benævnt »EF-varemærkedomstole«, som skal varetage de opgaver, der pålægges dem ved denne forordning.

2. Hver medlemsstat sender senest tre år efter denne forordnings ikrafttræden Kommissionen en liste over EF-varemærkedomstolene med angivelse af deres betegnelse og stedlige kompetence.

3. Ændringer i domstolens antal, betegnelse eller stedlige kompetence, der foretages efter fremsendelsen af den i stk. 2 omhandlede liste, meddeles straks Kommissionen af den pågældende medlemsstat.

4. Kommissionen meddeler medlemsstaterne de i stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger og offentliggør dem i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

5. Indtil en medlemsstat har fremsendt den i stk. 2 omhandlede liste, anlægges enhver sag, der er et resultat af et af de i artikel 92 omhandlede søgsmål eller modkrav, og med hensyn til hvilken den pågældende stats retter har kompetence i medfør af artikel 93, ved den ret i den pågældende stat, som ville have stedlig og saglig kompetence, hvis sagen vedrørte et nationalt varemærke, der er registreret i den pågældende stat.

▼B

Artikel 92

Kompetence med hensyn til krænkelse og gyldighed

EF-varemærkedomstolene har enekompetence til at afgøre:

a) alle søgsmål vedrørende krænkelse af et EF-varemærke og — hvis national ret giver mulighed herfor — søgsmål vedrørende trussel om krænkelse af et EF-varemærke

b) alle søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EF-varemærke, hvis national ret giver mulighed herfor

c) alle søgsmål i anledning af de i artikel 9, stk. 3, andet punktum, omhandlede handlinger

d) modkrav med påstand om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed som omhandlet i artikel 96.

Artikel 93

International kompetence

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning eller i de bestemmelser i fuldbyrdelseskonventionen, der finder anvendelse i henhold til artikel 90, anlægges de sager, der er et resultat af de i artikel 92 omhandlede søgsmål og modkrav, ved retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl, eller, hvis han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han har forretningssted.

2. Har sagsøgte hverken bopæl eller forretningssted i nogen af medlemsstaterne, anlægges disse sager ved retterne i den medlemsstat, hvor sagsøger har bopæl, eller, såfremt han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han har forretningssted.

3. Har hverken sagsøgte eller sagsøger en sådan bopæl eller et sådant forretningssted, anlægges disse sager ved retterne i den medlemsstat, hvor Harmoniseringskontoret har sit hjemsted.

4. Uanset bestemmelserne i stk. 1 til 3:

a) finder artikel 17 i fuldbyrdelseskonventionen anvendelse, hvis parterne aftaler, at en anden EF-varemærkedomstol skal have kompetence

b) finder artikel 18 i nævnte konvention anvendelse, hvis sagsøgte giver møde for en anden EF-varemærkedomstol.

5. De sager, der er et resultat af de i artikel 92 omhandlede søgsmål og modkrav, kan, bortset fra søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EF-varemærke, ligeledes anlægges ved retterne i den medlemsstat, hvor krænkelsen er begået, eller hvor der er risiko for krænkelse, eller hvor en handling som omhandlet i artikel 9, stk. 3, andet punktum, er begået.

Artikel 94

Kompetenceområde

1. En EF-varemærkedomstol, der har kompetence i medfør af artikel 93, stk. 1 til 4, er kompetent med hensyn til:

— krænkelser af EF-varemærker, der er begået, eller som der er risiko for i en af medlemsstaterne

— de i artikel 9, stk. 3, andet punktum, omhandlede handlinger, som er begået i en af medlemsstaterne.

2. En EF-varemærkedomstol, der har kompetence i medfør af artikel 93, stk. 5, er kun kompetent med hensyn til handlinger, der er begået, eller som der er risiko for i den medlemsstat, hvor denne ret er beliggende.

▼B

Artikel 95

Formodning for gyldighed — Realitetsindsigelse

1. EF-varemærkedomstolene anser et EF-varemærke for gyldigt, medmindre dets gyldighed af sagsøgte anfægtes med et modkrav om fortabelse eller ugyldighed.

2. Et EF-varemærkes gyldighed kan ikke anfægtes under et søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse.

3. I de i artikel 92, litra a) og c), omhandlede søgsmål kan en påstand om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, som fremsættes på anden måde end som et modkrav, fremsættes, såfremt sagsøgte påberåber sig, at EF-varemærket kunne erklæres fortabt på grund af manglende brug eller ugyldigt på grund af en sagsøgte tilkommende ældre rettighed.

Artikel 96

Modkrav

1. Modkrav med påstand om varemærkets fortabelse eller ugyldighed kan kun fremsættes på grundlag af de i denne forordning fastsatte fortabelses- eller ugyldighedsgrunde.

2. En EF-varemærkedomstol afviser et modkrav om fortabelse eller ugyldighed, såfremt Harmoniseringskontoret allerede har truffet endelig afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter.

3. Fremsættes modkravet under en retssag, som mærkeindehaveren ikke allerede er part i, underrettes han derom og kan intervenere i retssagen i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning.

4. Den EF-varemærkedomstol, ved hvilken der er fremsat modkrav med påstand om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, meddeler Harmoniseringskontoret datoen for fremsættelsen af modkravet. Denne indfører oplysningen herom i EF-varemærkeregistret.

5. Artikel 56, stk. 3, 4, 5 og 6, finder anvendelse.

6. Såfremt en EF-varemærkedomstol har truffet en endelig afgørelse om et modkrav med påstand om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, fremsendes en genpart af afgørelsen til Harmoniseringskontoret. Enhver kan anmode om oplysninger herom. Harmoniseringskontoret indfører en henvisning til afgørelsen i EF-varemærkeregistret på de vilkår, der er fastsat i gennemførelsesforordningen.

7. Den EF-varemærkedomstol, som skal afgøre et modkrav om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, kan på begæring af indehaveren af EF-varemærket og efter at have hørt de øvrige parter udsætte sagens behandling og opfordre sagsøgte til inden for en af domstolen fastsat frist at indgive begæring til Harmoniseringskontoret om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed. Indgives begæringen ikke inden for den fastsatte frist, optages sagen til fortsat behandling; modkravet anses for frafaldet. Artikel 100, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 97

Lovvalg

1. EF-varemærkedomstolene anvender bestemmelserne i denne forordning.

2. I alle spørgsmål, der ikke henhører under forordningens anvendelsesområde, anvender EF-varemærkedomstolen sin nationale ret, herunder sin internationale privatret.

3. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, anvender en EF-varemærkedomstol de retsplejeregler, der gælder for sager af samme art

▼B

vedrørende et nationalt varemærke i den medlemsstat, hvor den er beliggende.

Artikel 98

Sanktioner

1. Såfremt en EF-varemærkedomstol finder, at sagsøgte har krænket eller truet med at krænke et EF-varemærke, udsteder den et forbud mod, at sagsøgte krænker eller truer med at krænke EF-varemærket, medmindre der er særlige grunde til at undlade dette. Den træffer ligeledes i henhold til den nationale lovgivning foranstaltninger, som tager sigte på at sikre overholdelsen af dette forbud.

2. I øvrigt anvender EF-varemærkedomstolen lovgivningen, herunder den internationale privatret, i den medlemsstat, hvor krænkelserne er begået, eller hvor der har været risiko for krænkelse.

Artikel 99

Foreløbige, herunder sikrende retsmidler

1. De foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i en medlemsstats lovgivning for et nationalt mærke, kan kræves foretaget for et EF-varemærke eller en ansøgning om registrering af et EF-varemærke af denne stats retslige myndigheder, herunder EF-varemærkedomstolene, selv om en EF-varemærkedomstol i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at afgøre selve sagen.

2. En EF-varemærkedomstol, der er kompetent i medfør af artikel 93, stk. 1, 2, 3 eller 4, er desuden kompetent til at anordne anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der, efter en eventuelt nødvendig procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse i overensstemmelse med afsnit III i fuldbyrdelseskonventionen, har virkning på enhver medlemsstats område. Denne ret er enekompetent.

Artikel 100

Særlige regler om konnekse sager

1. En EF-varemærkedomstol, der skal afgøre et søgsmål som omhandlet i artikel 92, bortset fra søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse, udsætter sagen, medmindre der er særlige årsager til at fortsætte sagens behandling, enten ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der ved en anden EF-varemærkedomstol allerede er fremsat et modkrav, hvorved EF-varemærkets gyldighed bestrides, eller der til Harmoniseringskontoret er indgivet begæring om varemærkets fortabelse eller ugyldighed.

2. Harmoniseringskontoret udsætter sin behandling af en begæring om varemærkets fortabelse eller ugyldighed, medmindre der er særlige årsager til at fortsætte sagens behandling, enten ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der ved en EF-varemærkedomstol allerede er fremsat et modkrav, hvorved EF-varemærkets gyldighed bestrides. Hvis en af parterne i sagen for EF-varemærkedomstolen anmoder om det, kan domstolen dog udsætte sagen efter at have hørt de øvrige parter i sagen. Harmoniseringskontoret fortsætter i så fald behandlingen af begæringen.

3. Udsætter EF-varemærkedomstolen sagens behandling, kan den anordne anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, for det tidsrum, udsættelsen varer.

Artikel 101

Kompetence for EF-varemærkedomstole i anden instans — Anke

1. Retsafgørelser truffet af en EF-varemærkedomstol i første instans i forbindelse med de sager, der er et resultat af de i artikel 92 omhand-

▼B

lede søgsmål og modkrav, kan indbringes for en EF-varemærkedomstol i anden instans.

2. Betingelserne for anke til en EF-varemærkedomstol i anden instans følger den nationale lovgivning i den medlemsstat, på hvis område denne domstol er beliggende.

3. For så vidt angår retsafgørelser, der træffes af EF-varemærkedomstole i anden instans, gælder de nationale regler om yderligere anke.

TREDJE AFDELING

ANDRE SØGSMÅL VEDRØRENDE EF-VAREMÆRKER

Artikel 102

Supplerende bestemmelser om kompetence for andre nationale domstole end EF-varemærkedomstole

1. Inden for den medlemsstat, hvis retter er kompetente i henhold til artikel 90, stk. 1, anlægges alle andre sager end dem, der er omhandlet i artikel 92, ved den ret, som ville have stedlig og saglig kompetence i søgsmål vedrørende nationale varemærker, der er registreret i den pågældende stat.

2. Såfremt ingen ret i henhold til artikel 90, stk. 1, samt stk. 1 i nærværende artikel har kompetence til at afgøre et søgsmål, der ikke er omhandlet i artikel 92, men som vedrører et EF-varemærke, kan dette søgsmål indbringes for retterne i den medlemsstat, hvor Harmoniseringskontoret har sit hjemsted.

Artikel 103

Forpligtelse for de nationale retter

En national ret, som behandler andre søgsmål vedrørende et EF-varemærke end dem, der er omhandlet i artikel 92, skal betragte varemærket som gyldigt.

FJERDE AFDELING

OVERGANGSBESTEMMELSE

Artikel 104

Overgangsbestemmelse vedrørende anvendelsen af fuldbyrdelseskonventionen

De bestemmelser i fuldbyrdelseskonventionen, der finder anvendelse i henhold til de foregående artikler, har kun virkning for en medlemsstat i den tekst til konventionen, der er gældende for den pågældende medlemsstat på et givet tidspunkt.

AFSNIT XI

INDVIRKNING PÅ MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER

FØRSTE AFDELING

SØGSMÅL OM KRÆNKELSE AF FLERE VAREMÆRKER

Artikel 105

Litispendens og indbyrdes sammenhængende krav i søgsmål om krænkelse af EF-varemærker og nationale varemærker

1. Når krav vedrørende krænkelse, der har samme genstand og hviler på samme retsgrundlag, fremsættes mellem de samme parter for retterne i forskellige medlemsstater, det ene på grundlag af et EF-varemærke og det andet på grundlag af et nationalt varemærke:

a) skal den ret, ved hvilken sagen er anlagt sidst, på embeds vegne erklære sig inkompetent til fordel for den ret, ved hvilken sagen er

▼B

anlagt først, såfremt de pågældende varemærker er identiske og gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art. Den ret, som herefter skulle erklære sig inkompetent, kan udsætte afgørelsen, såfremt den anden rets kompetence bestrides

b) kan den ret, for hvilken sagen er anlagt sidst, udsætte sagen, såfremt de pågældende varemærker er identiske og gælder for varer eller tjenesteydelser af lignende art, samt såfremt de anfægtede varemærker ligner hinanden og gælder for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art.

2. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et EF-varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et nationalt varemærke, som er identisk med EF-varemærket, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.

3. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et nationalt varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et EF-varemærke, som er identisk med det nationale varemærke, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse på foreløbige, herunder sikrende retsmidler.

ANDEN AFDELING

FORBUD MOD BRUG AF EF-VAREMÆRKER I MEDFØR AF MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER

Artikel 106

Forbud mod brug af EF-varemærker

1. Medmindre andet er fastsat, berører denne forordning ikke retten i henhold til medlemsstaternes lovgivning til at anfægte brug af et yngre EF-varemærke som følge af krænkelse af ældre rettigheder som omhandlet i artikel 8 eller artikel 52, stk. 2. Anfægtelse som følge af krænkelse af ældre rettigheder som omhandlet i artikel 8, stk. 2 og 4, kan dog ikke længere finde sted, hvis indehaveren af den ældre rettighed i henhold til artikel 53, stk. 2, ikke længere kan begære EF-varemærket kendt ugyldigt.

2. Medmindre andet er fastsat, berører denne forordning ikke retten til på grundlag af en medlemsstats civilret, forvaltningsret eller strafferet eller på grundlag af EF-retsforskrifter at anlægge søgsmål med henblik på at få nedlagt forbud mod brugen af et EF-varemærke, for så vidt brugen af et nationalt varemærke kan forbydes i medfør af den pågældende medlemsstats retsregler eller i medfør af EF-retten.

Artikel 107

Ældre rettigheder, som kun har lokal betydning

1. Indehaveren af en ældre ret, som kun har lokal betydning, kan modsætte sig brugen af EF-varemærket inden for det område, hvor denne ret er beskyttet, såfremt den pågældende medlemsstats lovgivning tillader det.

2. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse, hvis indehaveren af en ældre ret inden for det område, hvor denne ret er beskyttet, i fem på hinanden følgende år har tålt brugen af EF-varemærket med kendskab til denne brug, medmindre ansøgningen om registrering af EF-varemærket er indgivet i ond tro.

3. Indehaveren af EF-varemærket kan ikke modsætte sig brugen af den i stk. 1 omhandlede ret, uanset om denne ret ikke længere kan gøres gældende mod EF-varemærket.

▼B

TREDJE AFDELING

OVERGANG TIL ANSØGNING OM REGISTRERING SOM NATIONALT VAREMÆRKE

Artikel 108

Begæring om national sagsbehandling

1. Ansøgeren eller indehaveren af et EF-varemærke kan indgive en begæring om at lade sin ansøgning eller sit EF-varemærke overgå til en ansøgning om registrering som nationalt varemærke:

a) for så vidt ansøgningen om registrering af EF-varemærket er afslået, tilbagetaget eller anses for tilbagetaget

b) for så vidt EF-varemærket ikke længere har retsvirkning.

2. Overgang finder ikke sted:

a) hvis EF-varemærkeindehaverens ret er erklæret fortabt som følge af manglende brug af dette mærke, medmindre EF-varemærket i den medlemsstat, for hvilken der begæres overgang, har været brugt på en sådan måde, at det ifølge den pågældende medlemsstats lovgivning anses for reel brug

b) hvis overgangen har til formål at opnå beskyttelse i en medlemsstat, hvor der ifølge en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret eller en national ret foreligger en registreringshindring for det EF-varemærke, der søges registreret, eller en fortabelses- eller ugyldighedsgrund mod det registrerede EF-varemærke.

3. For den nationale ansøgning, der er resultatet af overgangen af et EF-varemærke eller en EF-varemærkeansøgning, gælder i den berørte medlemsstat ansøgningsdatoen for det pågældende EF-varemærke eller prioritetsdatoen for den pågældende ansøgning, og i givet fald den anciennitet for et i denne stat eksisterende varemærke, der påberåbes i medfør af artikel 34 eller 35.

4. Såfremt

— EF-varemærkeansøgningen anses for tilbagetaget eller afslås ved en af Harmoniseringskontoret truffet endelig afgørelse

— EF-varemærkets retsvirkning ophører som følge af en af Harmoniseringskontoret truffet endelig afgørelse eller som følge af registrering af afkald på EF-varemærket

tilsender Harmoniseringskontoret ansøgeren eller indehaveren en meddelelse, der giver den pågældende en frist på tre måneder fra datoen for denne meddelelse til at indgive en begæring om overgang.

5. Såfremt EF-varemærkeansøgningen tilbagetages, eller EF-varemærkets retsvirkning ophører, fordi registreringen ikke er blevet fornyet, indgives begæringen om overgang inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor EF-varemærkeansøgningen blev tilbagetaget, eller hvor EF-varemærkets registreringsperiode udløb.

6. Ophører EF-varemærkets retsvirkning som følge af en afgørelse truffet af en national ret, skal begæringen om overgang indgives inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor denne afgørelse får retskraft.

7. Virkningen af artikel 32 ophører, hvis begæringen ikke indgives inden for den fastsatte frist.

Artikel 109

Indgivelse, offentliggørelse og videresendelse af begæringen om overgang

1. Begæring om overgang indgives til Harmoniseringskontoret og angiver de medlemsstater, i hvilke der ønskes foretaget sagsbehandling med henblik på registrering af et nationalt varemærke. Begæringen anses først for indgivet, når gebyret for overgang er betalt.

▼B

2. Såfremt EF-varemærkeansøgningen er bekendtgjort, indføres begæringens modtagelse i EF-varemærkeregistret, og begæringen bekendtgøres.

3. Harmoniseringskontoret undersøger, om overgang kan begæres i henhold til artikel 108, stk. 1, om begæringen er indgivet inden for den i artikel 108, stk. 4, 5 eller 6, fastsatte frist, alt efter hvilket tilfælde der er tale om, og om gebyret for overgang er betalt. Er disse betingelser opfyldt, videresender Harmoniseringskontoret begæringen til de centrale myndigheder for industriel ejendomsret i de i begæringen angivne stater. Harmoniseringskontoret giver på anmodning den centrale myndighed for industriel ejendomsret i en berørt medlemsstat alle oplysninger, som kan gøre det muligt for den at afgøre, om begæringen kan imødekommes.

Artikel 110

Formkrav i forbindelse med overgang

1. Den centrale myndighed for industriel ejendomsret, til hvilken begæringen er videresendt, træffer afgørelse om, hvorvidt denne kan imødekommes.

2. En EF-varemærkeansøgning eller et EF-varemærke, som er videresendt i henhold til artikel 109, må ikke underkastes formkrav i den nationale lovgivning, som afviger fra kravene i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen eller yderligere formkrav.

3. Den centrale myndighed for industriel ejendomsret, som begæringen er sendt til, kan inden for en frist, som ikke er under to måneder, kræve, at ansøgeren:

a) betaler det nationale ansøgningsgebyr

b) indleverer en oversættelse til et af den pågældende stats officielle sprog af begæringen og dennes bilag

c) angiver en valgt adresse i den pågældende stat

d) vedlægger en gengivelse af varemærket i det antal eksemplarer, der ønskes af den pågældende stat.

AFSNIT XII

HARMONISERINGSKONTORET

FØRSTE AFDELING

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 111

Retlig status

1. Harmoniseringskontoret er et fællesskabsorgan. Det har status som juridisk person.

2. Harmoniseringskontoret har i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som i henhold til vedkommende stats lovgivning tillægges juridiske personer; det kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løsøre og optræde som part i retssager.

3. Harmoniseringskontoret repræsenteres af sin præsident.

Artikel 112

Ansatte

1. Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte samt de efter fælles aftale mellem Fællesskabernes institutioner vedtagne gennemførelsesordninger til disse bestemmelser gælder for Harmoniseringskontorets ansatte bortset fra medlemmerne af appelkamrene, for hvilke artikel 131 gælder.

▼B

2. Bortset fra de i artikel 120 nævnte tilfælde udøver Harmoniseringskontoret over for de ansatte de beføjelser, som i vedtægten og i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte er tillagt den enkelte institution.

Artikel 113

Privilegier og immuniteter

Protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter finder anvendelse på Harmoniseringskontoret.

Artikel 114

Ansvar og hæftelse

1. Harmoniseringskontorets ansvar i kontraktforhold bestemmes af den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende aftale.

2. De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til voldgiftsbestemmelser, som indeholdes i aftaler indgået af Harmoniseringskontoret.

3. For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold skal Harmoniseringskontoret i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dens afdelinger eller af dens ansatte under udøvelsen af deres hverv.

4. Domstolen har kompetence til at afgøre tvister vedrørende de i stk. 3 omhandlede skadeserstatninger.

5. De ansattes personlige ansvar over for Harmoniseringskontoret fastsættes i den vedtægt eller de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

Artikel 115

Sprog

1. Ansøgningen om registrering af et EF-varemærke indgives på et af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog.

2. Harmoniseringskontorets sprog er engelsk, fransk, italiensk, spansk og tysk.

3. Ansøgeren skal angive et andet af Harmoniseringskontorets sprog, som han indvilliger i anvendelsen af som eventuelt behandlingssprog i indsigelses-, fortabelses- eller ugyldighedssager.

Er ansøgningen ikke indgivet på et af Harmoniseringskontorets sprog, skal Harmoniseringskontoret sørge for oversættelsen af ansøgningen som beskrevet i artikel 26, stk. 1, til det af ansøgeren angivne sprog.

4. Angår Harmoniseringskontorets sagsbehandling kun EF-varemærkeansøgeren, anvender Harmoniseringskontoret det sprog, på hvilket ansøgningen om registrering af EF-varemærket er indgivet. Er ansøgningen ikke indgivet på et af Harmoniseringskontorets sprog, kan Harmoniseringskontoret sende skriftlige meddelelser til ansøgeren på det andet sprog, som denne har angivet i ansøgningen.

5. Indsigelse eller begæring om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed indgives på et af Harmoniseringskontorets sprog.

6. Hvis det sprog, der efter stk. 5 er valgt til indsigelsen eller begæringen om fortabelse eller ugyldighed, er det sprog, EF-varemærkeansøgningen er indgivet på, eller det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, er dette sprog behandlingssproget.

Hvis det sprog, der efter stk. 5 er valgt til indsigelsen eller begæringen om fortabelse eller ugyldighed, hverken er det sprog, varemærkeansøgningen er indgivet på, eller det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, skal indsigeren eller den, der indgiver begæring om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, for egen regning fremskaffe en oversættelse af indsigelsen eller begæringen enten til varemærkeansøgningens sprog, hvis dette er et af Harmoniseringskon-

▼B

torets sprog, eller til det andet sprog, der blev angivet ved varemærkeansøgningens indgivelse. Oversættelsen skal indgives inden for en frist, som fastsættes i gennemførelsesforordningen. Behandlingssproget er derefter det sprog, som oversættelsen foreligger på.

7. Parterne i indsigelses-, fortabelses-, ugyldigheds- og appelsager kan træffe aftale om at anvende et andet af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog som behandlingssprog.

Artikel 116

Offentliggørelser, indførelser i registret

1. En ansøgning om registrering af et EF-varemærke som beskrevet i artikel 26, stk. 1, og alle andre oplysninger, som skal offentliggøres ifølge denne forordning eller gennemførelsesforordningen, offentliggøres på alle Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog.

2. Alle indførelser i EF-varemærkeregistret udfærdiges på alle Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog.

3. I tvivlstilfælde lægges det af Harmoniseringskontorets sprog til grund, som EF-varemærkeansøgningen er indgivet på. Hvis ansøgningen er indgivet på et af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog, som ikke er Harmoniseringskontorets sprog, lægges den tekst, der er affattet på det andet sprog, som ansøgeren har angivet, til grund.

Artikel 117

Det oversættelsesarbejde, der er nødvendigt, for at Harmoniseringskontoret kan fungere, udføres af oversættelsestjenesten for Unionens organer, så snart denne påbegynder sit virke.

Artikel 118

Legalitetskontrol

1. Kommissionen fører tilsyn med lovligheden af de af Harmoniseringskontorets præsidents handlinger, for hvilke der ikke i fællesskabsretten findes nogen legalitetskontrol foretaget af et andet organ, samt af de handlinger, der foretages af det budgetudvalg, som er oprettet under Harmoniseringskontoret i henhold til artikel 133.

2. Den forlanger de i stk. 1 nævnte handlinger, der måtte være retsstridige, ændret eller tilbagekaldt.

3. Enhver af de i stk. 1 omhandlede udtrykkelige eller stiltiende handlinger kan forelægges for Kommissionen af enhver medlemsstat eller enhver tredjemand, som umiddelbart og individuelt berøres deraf, med henblik på prøvelse af denne handlings lovlighed. Sagen skal forelægges for Kommissionen inden for en frist på femten dage at regne fra den dag, da vedkommende for første gang fik kendskab til den pågældende handling. Kommissionen træffer afgørelse inden for en frist på en måned. Foreligger der ingen afgørelse inden udløbet af denne frist, anses sagen for stiltiende afvist.

▼M3

Artikel 118a

Aktindsigt

1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter [1] finder anvendelse på Harmoniseringskontorets dokumenter.

[1] EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

▼M3

2. Administrationsrådet vedtager gennemførelsesbestemmelserne for forordning (EF) nr. 1049/2001 senest seks måneder efter ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1653/2003 af 18. juni 2003 om ændring af forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker ([1]).

3. Der kan klages til ombudsmanden over de beslutninger, som kontoret træffer efter artikel 8 i forordning (EF) nr. 1049/2001, eller de kan indbringes for Domstolen efter bestemmelserne i traktatens artikel 195 og 230.

▼B

ANDEN AFDELING

LEDELSEN AF HARMONISERINGSKONTORET

Artikel 119

Præsidentens beføjelser

1. Ledelsen af Harmoniseringskontoret påhviler præsidenten.

2. Til dette formål har præsidenten særlig følgende opgaver og beføjelser:

a) han træffer alle de fornødne foranstaltninger til sikring af Harmoniseringskontorets funktion, herunder indførelse af interne administrative bestemmelser og offentliggørelse af meddelelser og cirkulærer

b) han kan forelægge Kommissionen forslag til ændring af denne forordning, gennemførelsesforordningen, appelkamrenes procesreglement, gebyrregulativet samt alle øvrige bestemmelser om EF-varemærker efter at have hørt Administrationsrådet samt, for så vidt angår gebyrregulativet og de budgetmæssige bestemmelser i denne forordning, Budgetudvalget

c) han opstiller et overslag over Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter og gennemfører budgettet

d) han forelægger hvert år Kommissionen, Europa-Parlamentet og Administrationsrådet en aktivitetsrapport

e) han udøver over for de ansatte de i artikel 112, stk. 2, fastsatte beføjelser

f) han kan delegere sine beføjelser

3. Præsidenten bistås af en eller flere vicepræsidenter. Er præsidenten fraværende eller forhindret, træder en vicepræsident i hans sted i overensstemmelse med den af Administrationsrådet fastsatte procedure.

Artikel 120

Udnævnelse af overordnede tjenestemænd

1. Præsidenten for Harmoniseringskontoret udnævnes af Rådet på grundlag af en af Administrationsrådet opstillet liste bestående af højst tre ansøgere. Han kan afsættes af Rådet efter forslag fra Administrationsrådet.

2. Præsidenten udnævnes for et tidsrum på højst fem år. Genudnævnelse kan finde sted.

3. Harmoniseringskontorets vicepræsident eller vicepræsidenter udnævnes og afsættes i overensstemmelse med den i stk. 1 fastlagte fremgangsmåde efter høring af præsidenten.

4. Rådet udøver disciplinær myndighed over de i stk. 1 og 3 nævnte tjenestemænd.

([1]) EUT L 245 af 29.9.2003, s. 36.

▼B

TREDJE AFDELING

ADMINISTRATIONSRÅDET

Artikel 121

Oprettelse og beføjelser

1. Der oprettes et administrationsråd under Harmoniseringskontoret. Administrationsrådet har de nedenfor anførte beføjelser, uden at dette indskrænker de beføjelser, som tillægges Budgetudvalget i femte afdeling — budget og finanskontrol.

2. Administrationsrådet opstiller de i artikel 120 omhandlede lister over ansøgere.

3. Det fastsætter, fra hvilken dato ansøgninger om registrering af EF-varemærker kan indgives, jf. artikel 143, stk. 3.

4. Det rådgiver præsidenten inden for Harmoniseringskontorets kompetenceområde.

5. Det høres inden vedtagelse af direktiverne angående den undersøgelse, Harmoniseringskontoret foretager, samt i de øvrige i denne forordning fastsatte tilfælde.

6. Det kan afgive udtalelser og anmode præsidenten og Kommissionen om oplysninger, hvis det finder det påkrævet.

Artikel 122

Sammensætning

1. Administrationsrådet består af en repræsentant for hver af medlemsstaterne og en repræsentant for Kommissionen samt af deres suppleanter.

2. Administrationsrådets medlemmer kan lade sig bistå af rådgivere eller sagkyndige inden for de grænser, der er fastsat i dets forretningsorden.

Artikel 123

Formandskab

1. Administrationsrådet vælger blandt sine medlemmer en formand og en næstformand. Næstformanden træder uden videre i formandens sted, når denne har forfald.

2. Formanden og næstformanden vælges for tre år. Genvalg kan finde sted.

Artikel 124

Møder

1. Administrationsrådet indkaldes af formanden.

2. Præsidenten for Harmoniseringskontoret deltager i forhandlingerne, medmindre Administrationsrådet træffer anden bestemmelse.

3. Administrationsrådet holder ordinært møde en gang om året; i øvrigt kan det indkaldes på foranledning af formanden eller på begæring af Kommissionen eller en tredjedel af medlemsstaterne.

4. Administrationsrådet fastsætter selv sin forretningsorden.

5. Administrationsrådet træffer sine beslutninger med simpelt flertal blandt medlemsstaternes repræsentanter. Til de beslutninger, som Administrationsrådet er kompetent til at træffe ifølge artikel 120, stk. 1 og 3, kræves dog et flertal på tre fjerdedele af medlemsstaternes repræsentanter. I begge tilfælde har hver medlemsstat en stemme.

6. Administrationsrådet kan opfordre observatører til at deltage i sine møder.

▼B

7. Administrationsrådets sekretariatsforretninger varetages af Harmoniseringskontoret.

FJERDE AFDELING

GENNEMFØRELSE AF SAGSBEHANDLING

Artikel 125

Beføjelser

Følgende skal have beføjelse til at træffe afgørelser i forbindelse med den i denne forordning foreskrevne sagsbehandling:

a) undersøgerne

b) indsigelsesafdelingerne

c) afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål

d) annullationsafdelingerne

e) appelkamrene.

Artikel 126

Undersøgere

Undersøgerne har beføjelse til på Harmoniseringskontorets vegne at træffe afgørelser om ansøgninger om registrering af EF-varemærker, herunder afgørelser i de spørgsmål, der er omhandlet i artikel 36, 37, 38 og 66, medmindre en indsigelsesafdeling er kompetent hertil.

Artikel 127

Indsigelsesafdelinger

1. Under indsigelsafdelingerne henhører afgørelser om indsigelser mod ansøgninger om registrering af EF-varemærker.

2. En indsigelsesafdeling består af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt.

Artikel 128

Afdeling for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål

1. Under afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål henhører afgørelser, som kræves i henhold til denne forordning, og som ikke henhører under en undersøger, en indsigelsesafdeling eller en annullationsafdeling. Under denne afdeling henhører navnlig afgørelser vedrørende indførelse af oplysninger i EF-varemærkeregistret.

2. Den fører endvidere den i artikel 89 omhandlede liste over godkendte mødeberettigede.

3. Afdelingens afgørelser træffes af ét medlem.

Artikel 129

Annullationsafdelinger

1. Under annullationsafdelingerne henhører afgørelser vedrørende begæringer om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed.

2. En annullationsafdeling består af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt.

Artikel 130

Appelkamre

1. Det henhører under appelkamrene at pådømme klager over afgørelser truffet af undersøgerne, indsigelsesafdelingerne, afdelingen for

▼B

administration af varemærker og for juridiske spørgsmål og annullationsafdelingerne.

2. Appelkamrene består af tre medlemmer. Mindst to af medlemmerne skal være retskyndige.

Artikel 131

Appelkamrenes medlemmers uafhængighed

1. Medlemmerne af appelkamrene, herunder formændene, udnævnes for et tidsrum på fem år efter den i artikel 120 omhandlede procedure for udnævnelse af præsidenten for Harmoniseringskontoret. De kan ikke fratages deres hverv i dette tidsrum, medmindre vægtige grunde taler derfor, og Domstolen efter forslag fra den institution, som har udnævnt dem, træffer afgørelse herom. Genudnævnelse kan finde sted.

2. Medlemmerne af kamrene er uafhængige. De er ikke ved deres afgørelser bundet af nogen instrukser.

3. Medlemmerne af kamrene må ikke være undersøgere eller medlemmer af indsigelsesafdelingerne, afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål eller annullationsafdelingerne.

Artikel 132

Inhabilitet

1. Undersøgerne og medlemmerne af de under Harmoniseringskontoret oprettede afdelinger og af appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en sag, i hvilken de har en personlig interesse, eller hvori de tidligere har deltaget som repræsentant for en af parterne. To af de tre medlemmer af en indsigelsesafdeling må ikke have deltaget i behandlingen af varemærkeansøgningen. Medlemmerne af annullationsafdelingerne må ikke deltage i behandlingen af en sag, hvis de har taget del i den endelige afgørelse i denne sag som led i proceduren for registrering af varemærket eller som led i indsigelsesproceduren. Medlemmerne af appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en klage, hvis de har taget del i den afgørelse, som er genstand for klage.

2. Mener et medlem af en afdeling eller af et appelkammer, at han af en af de i stk. 1 nævnte grunde eller af anden grund ikke kan deltage i behandlingen af en sag, underretter han afdelingen eller kammeret herom.

3. Enhver part, der mener, at en undersøger eller et medlem af en afdeling eller af et appelkammer er inhabilt af en af de grunde, der er nævnt i stk. 1, eller at den pågældendes upartiskhed i øvrigt kan drages i tvivl, kan gøre indsigelse mod, at den pågældende deltager i sagens behandling. Inhabilitetsindsigelsen afvises, når den pågældende part, vidende om at grundlaget for indsigelsen foreligger, har foretaget proceshandlinger. Indsigelsen kan ikke støttes på en undersøgers eller et medlems nationalitet.

4. Afdelingerne og appelkamrene træffer i de i stk. 2 og 3 nævnte tilfælde afgørelse uden deltagelse af det pågældende medlem. Ved denne afgørelse indtræder suppleanten for det medlem, som mener ikke at kunne deltage i behandlingen, eller mod hvem indsigelsen er rettet, i medlemmets sted i afdelingen eller kammeret.

FEMTE AFDELING

BUDGET OG FINANSKONTROL

Artikel 133

Budgetudvalget

1. Der oprettes et budgetudvalg under Harmoniseringskontoret. Budgetudvalget har de beføjelser, som tillægges det i denne afdeling samt i artikel 39, stk. 4.

▼B

2. Artikel 121, stk. 6, artikel 122 og 123 samt artikel 124, stk. 1 til 4 og stk. 6 og 7, finder tilsvarende anvendelse på Budgetudvalget.

3. Budgetudvalget træffer sine beslutninger med simpelt flertal blandt medlemsstaternes repræsentanter. Til de beslutninger, som Budgetudvalget er kompetent til at træffe ifølge artikel 39, stk. 4, artikel 135, stk. 3, og artikel 138, kræves dog et flertal på tre fjerdedele blandt medlemsstaternes repræsentanter. I begge tilfælde har medlemsstaterne og Kommissionen hver én stemme.

Artikel 134

Budget

1. Alle Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter anslås for hvert regnskabsår og opføres på dettes budget. Regnskabsåret falder sammen med kalenderåret.

2. Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.

3. De budgetterede indtægter består, foruden af eventuelle andre indtægter, af provenuet af de gebyrer, der skal betales på grundlag af gebyrregulativet, og i det omfang, det er nødvendigt, af et tilskud fra De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, Kommissionens budgetsektion, over en særlig budgetpost.

Artikel 135

Opstilling af budgettet

1. Præsidenten opstiller en gang om året et overslag over Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår og fremsender senest den 31. marts hvert år dette samt en stillingsoversigt til Budgetudvalget.

2. Såfremt der i budgetoverslaget opereres med et tilskud fra Fællesskabet, sender Budgetudvalget straks dette overslag til Kommissionen, som sender det til Fællesskabernes budgetmyndighed. Kommissionen kan til budgetoverslaget føje en udtalelse indeholdende et afvigende overslag.

3. Budgetudvalget vedtager budgettet, som ligeledes omfatter Harmoniseringskontorets stillingsoversigt. Såfremt budgetoverslaget omfatter et tilskud fra Fællesskabernes almindelige budget, tilpasses Harmoniseringskontorets budget i givet fald.

▼M3

Artikel 136

Revision og kontrol

1. Der indføres en intern revision i kontoret, som skal udføres under overholdelse af de gældende internationale regler. Den interne revisor, der udpeges af præsidenten, erover for denne ansvarlig for, at systemerne og procedurerne til gennemførelse af kontorets budget fungerer tilfredsstillende.

2. Den interne revisor rådgiver præsidenten med hensyn til risikostyring ved at afgive uafhængige udtalelser om kvaliteten af forvaltnings- og kontrolsystemerne og ved at fremsætte henstillinger til forbedring af betingelserne for gennemførelsen af transaktionerne og til fremme af en forsvarlig økonomisk forvaltning.

3. Det er den anvisningsberettigedes ansvar at indføre de interne kontrolsystemer og -procedurer, der er nødvendige for udførelsen af hans opgaver.

▼B

Artikel 137

Revision af regnskabet

1. Præsidenten fremsender senest den 31. marts hvert år regnskabet over alle Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter i det forløbne

▼B

regnskabsår til Kommissionen, Europa-Parlamentet, Budgetudvalget og Revisionsretten. Revisionsretten reviderer regnskabet i henhold til artikel 118 C i traktaten.

2. Budgetudvalget meddeler præsidenten for Harmoniseringskontoret decharge for gennemførelsen af budgettet.

Artikel 138

Finansielle bestemmelser

Budgetudvalget vedtager efter udtalelse fra Kommissionen og Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber de interne finansielle bestemmelser, hvori navnlig specificeres reglerne for opstilling og gennemførelse af Harmoniseringskontorets budget. De finansielle bestemmelser skal, i det omfang det er foreneligt med Harmoniseringskontorets særlige karakter, bygge på de finansforordninger, der er vedtaget for andre organer, som Fællesskabet har oprettet.

Artikel 139

Gebyrregulativet

1. I gebyrregulativet fastsættes især gebyrernes størrelse og opkrævning.

2. Gebyrernes størrelse skal fastsættes på en sådan måde, at provenuet heraf i princippet sikrer, at Harmoniseringskontorets budget balancerer.

3. Gebyrregulativet vedtages og ændres efter den i artikel 141 fastsatte procedure.

AFSNIT XIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 140

EF-gennemførelsesbestemmelser

1. Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning fastsættes i en gennemførelsesforordning.

2. Foruden de i de foranstående artikler nævnte gebyrer opkræves der gebyrer for nedennævnte ydelser som nærmere anført i gennemførelsesforordningen:

1) ændring af et EF-varemærkes udseende
2) for sen indbetaling af registreringsgebyret
3) udstedelse af genparter af registreringsbeviset
4) indførelse i registret af overdragelse af et EF-varemærke
5) indførelse i registret af en licens eller anden ret vedrørende et EF-varemærke
6) indførelse i registret af en licens eller anden ret vedrørende en EF-varemærkeansøgning
7) slettelse i registret af en licens eller anden ret
8) ændring af et registreret EF-varemærke
9) levering af en registerudskrift
10) aktindsigt
11) udstedelse af genparter af dokumenter
12) udstedelse af bekræftede genparter af ansøgningen
13) meddelelse af oplysninger fra akterne
14) ændring af sagsomkostningsfastsættelsen.

3. Gennemførelsesforordningen og appelkamrenes forretningsorden vedtages og ændres efter den i artikel 141 fastsatte procedure.

▼M2

Artikel 141

Nedsættelse af et udvalg og procedure for vedtagelse af gennemførelsesforordningen

1. Kommissionen bistås af et udvalg, benævnt »Udvalget vedrørende Gebyrer, Gennemførelsesbestemmelser og Sagsbehandling for Appelkamrene ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller)«.

2. Når der henvises til denne artikel, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF ([1]).

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

▼B

Artikel 142

Overensstemmelse med andre bestemmelser i fællesskabsretten

Bestemmelserne i Rådets forordning EØF nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler ([2]), særlig artikel 14, berøres ikke af denne forordning.

Artikel 143

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft tres dage efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Medlemsstaterne sætter de foranstaltninger i kraft, der er nødvendige i henhold til artikel 91 og 110, inden for en frist på tre år efter denne forordnings ikrafttræden og underretter straks Kommissionen herom.

3. Ansøgninger om registrering af EF-varemærker kan indgives til Harmoniseringskontoret fra den dato, som Administrationsrådet fastsætter efter henstilling fra Harmoniseringskontorets præsident.

4. Ansøgninger, der indgives inden for de tre måneder, der går forud for den i stk. 3 omhandlede dato, anses for at være indgivet på denne dato.

([1]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
([2]) EFT nr. L 208 af 24. 7. 1992, s. 1.